Nr. 1. Lublin, dnia 18 stycznia 1927 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 75 groszy. Dziennik wysyłany będzie po opłaceniu zaliczki na prenumeratę na I półrocze 1927 r. w kwocie 6 zł. Dziannik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 zł., za stronę 60 zł. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 28 (I p.)

Administracja: „ „ „ w Wydz. V (III p.).

A.

1.

OBWIESZCZENIE.

Na mocy artykułu 2 Ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. w przedmiocie sądów doraźnych (Dz. Pr. P. P. № 55 poz. 341) Rada Ministrów rozporządzeniem z dnia 28 grudnia 1926 r. postanowiła przedłużyć sądy doraźne na czas od 1 stycznia 1927 roku do 30 czerwca 1927 roku na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego z wyjątkiem powiatów: bialskiego (Biała Podlaska), ciechanowskiego, chełmskiego, garwolińskiego, gostynińskiego, iłżeckiego, janowskiego, jędrzejowskiego, kaliskiego, kolneńskiego, kolskiego, koneckiego, konińskiego, konstantynowskiego, kozienickiego, krasnystawskiego, kutnowskiego, lipnowskiego, lubelskiego, lubartowskiego, łaskiego, łęczyckiego, łomżyńskiego, łukowskiego, makowskiego, miechowskiego, mławskiego, nieszawskiego, opatowskiego, opoczyńskiego, ostrołęckiego, ostrowskiego, pińczowskiego, płockiego, płońskiego, przasnyskiego, puławskiego, pułtuskiego, radomskiego, radzyńskiego, rawskiego, rypińskiego, sandomierskiego, siedleckiego, sieradzkiego, sierpeckiego, słupeckiego, sokołowskiego, stopnickiego, szczuczyńskiego, tureckiego, węgrowskiego, wieluńskiego, włocławskiego, włodawskiego, włoszczowskiego i wysoko-mazowieckiego.

SĄDY DORAŹNE,

które wymierzać będą karę śmierci lub ciężkiego więzienia za wymienione niżej przestępstwa, choćby usiłowane, tak głównym sprawcom, jak i wszystkim wspólnikom przestępstwa,

Śmiercią karany będzie:

a) kto dopuści się przewidzianego w art. 453 K. K. zabójstwa względem funkcjonarjuszy publicznych, podczas wykonywania, albo z powodu wykonywania przez nich obowiązków służbowych;

b) kto dopuści się przewidzianego w art. 453 K. K. zabójstwa za pomocą substancji wybuchowej lub przyrządu wybuchowego;

c) kto dopuści się zabójstwa osoby urzędowej podczas pełnienia lub z powodu pełnienia przez nią obowiązków służbowych (ustęp 3 art. 455 K. K.) albo zabójstwa wartownika straży wojskowej (ust. 4 art. 455 K. K.) albo zabójstwa w bandzie (ust. 6 art. 455 K. K.) albo zabójstwą w celu zysku (ust. 12 art. 455 K. K.);

d) kto dopuści się zagrażającego bezpieczeństwu komuuikacji kolejowej, lub żeglugi, uszkodzenia toru, lub taboru drogi żelaznej, albo parowca lub morskiego statku, lub znaku ostrzegawczego, umieszczonago dla ochrony komunikacji kolejowej, lub żeglugi, jeżeli na skutek tego uszkodzenia nastąpiło rozbicie pociągu, parowca, lub morskiego statku lub uszkodzenia takowego dokonano w celu spowodowania rozbicia (cz. II i III art. 558 K. K.);

e) kto przez podpalenie, wybuch, lub zatopienie uszkodzi cudze mienie wogóle, a zwłaszcza kościół, lub dom modlitwy, pomieszczenie instytucji rządowej, lub społecznej, publicznych: biblioteki lub muzeum, albo innego państwowego lub społecznego zbioru przedmiotów nauki lub sztuki, lub zamieszkany budynek, lub statek, minę, kopalnię, lub taki niezamieszkany budynek, statek, pomieszczenie lub inne miejsce, gdzie wówczas z wiedzą winowajcy znajdował się człowiek, którego życiu groziło niebezpieczeństwo, jeżeli uszkodzenie to wskutek właściwości i położenia przedmiotów, albo wobec warunków popełnienia czynu groziło, o czem winowajca wiedział — niebezpieczeństwem rozszerzenia pożaru, wybuchu lub zatopienia na budynki, statki, pomieszczenia lub objekty wymienione, to winowajca ulegnie karze, choćby przedmioty uszkodzone stanowiły jego własnosć (art. 562, 563 K. K.);

f) kto czyni przygotowanie, lub bierze udział w zrzeszeniu utworzonem, w celu dokonania:

1) uszkodzenia kolei żelaznej, jej taboru, albo znaku, ustanowionego dla bezpieczeństwa ruchu kolejowego, celem spowodowania rozbicia pociągu kolei żelaznej,

2) uszkodzenia parowca lub morskiego statku, albo znaku ustanowionego dla bezpieczeństwa żeglugi, celem spowodowania rozbicia parowca lub morskiego statku,

3) uszkodzenia kościoła, domu modlitwy, pomieszczenia instytucji rządowej lub społecznej, bibljoteki publicznej, muzeum, albo innego rządowego lub społecznego zbioru przedmiotów nauki, lub sztuki, zamieszkanych budynku lub statku, kopalni, lub takich niezamieszkanych budynku lub statku, pomieszczenia lub miejsca, o których wiedział, że w nich jest człowiek i życiu jego grozi niebezpieczeństwo (art. 564 KK.);

g) kto dopuści się rozboju, t. j. zaboru cudzego mienia, w celu przywłaszczenia za pomocą wprawienia w stan nieprzytomności, uszkodzenia ciała, gwałtu na osobie, lub groźby karalnej (art. 589 K. K.).

Ciężkiem więzieniem bezterminowem lub terminowem na czas nie krótszy od lat 8-miu karany będzie:

a) kto dopuści się wyrobu, nabycia, przechowywania, lub zbycia materjału, lub przyrządu wybuchowego w okolicznościach wskazujących, że materjał ten, lub przyrząd przeznaczony był z wiedzą winnego do spełnienia zbrodni (art. 222 K. K.);

b) kto weźmie udział w bandzie, utworzonej w celach uszkodzenia cudzego mienia w przypadkach wskazanych w art. 564 (ust. 2 cz. I art. 279 K. K.) lub w celach rozboju (ust. 3 cz. I art. 279 K. K.);

c) kto uszkodzi telegraf lub telefon przeznaczony do użytku publicznego lub rządowego, o ile skutkiem uszkodzenia było przerwanie ich działania, lub jeżeli uszkodzenia dokonano w celu zatrzymania przesłania zawiadomienia rządowego (art. 556 K. K.);

d) kto uszkodzi most przeznaczony do użytku powszechnego, tak że uszkodzenie to spowodowało przerwanie komunikacji lub niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego (art. 557 K.K.);

e) kto dopuści się zagrażającego bezpieczeństwu ruchu kolejowego, lub żeglugi, uszkodzenia toru, lub taboru, drogi żelaznej, albo parowca, lub morskiego statku, lub znaku ostrzegawczego,

ustawionego dla ochrony komunikacji kolejowej lub żeglugi, jeżeli nie działano w celu rozbicia pociągu, parowca lub morskiego statku, ani też rozbicie takie nie nastąpiło (część I art. 558 KK.).

Od wyroków sądów doraźnych niema apelacji ani kasacji.

Wyrok śmierci wykonany będzie (przez rozstrzelanie) w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu wyroku.

Przestrzegam wszystkich przed popełnieniem powyższych przestępstw pod groźbą stawienia winnych pod sąd doraźny.

Warszawa, dnia 28 grudnia 1926 r.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Składkowski*

Wojewoda Lubelski

L. 10783/I.

Lublin, d. 29 grudnia 1926 r.

Powyższe podaje do wiadomości.

Wojewoda Lubelski

(—) *A. Remiszewski* w. r.

2.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich P.P. Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie kontroli celowego zużycia wypłaconych przez P. Bank Rolny rat pożyczek na odbudowę poszkodowanym przez wojnę.*

L. 14846/II.

Przy wykonywaniu nadzoru nad referatami odbudowy w Starostwach zauważyłem wiele wypadków niewłaściwego zużycia przez niektórych poszkodowanych kwot pożyczki, wypłaconej przez P. Bank Rolny na odbudowę. W szczególności niejednokrotnie zużyto odnośne kredyty niezgodnie z postanowieniami Ustawy z d. 6.V.26 r. (D. U. 49 poz. 492) t. j. na cele nie mające nic wspólnego z odbudową, co między innemi znalazło swój wyraz także w protokułach delegata Izby Kontroli na podstawie sprawdzenia na miejscu stanu odbudowy. Wobec tego polecam Panu Staroście roztoczyć bezzwłocznie ścisłą kontrolę nad przeprowadzeniem i postępem odbudowy przez osobisty wgląd w odnośny referat.

Kontrola powyższa przewidziana w ostatnim ustępie art. 7 powołane na wstępie ustawy i w ustępie 2 § 5 rozp. wyk. M. R. P. i Sk. do tejże ustawy z d. 28.VII.24 r. (D. U. 70 poz. 680) wyrazić się winna przedewszystkiem w wydaniu zarządzeń do wójtów gmin, aby natychmiast sprawdzili stan odbudowy poszkodowanych i sposób zużycia przez nich pożyczki i złożyli odpowiednie sprawozdania ujęte w formę krótkich protokółów celem dołączenia ich do poszczególnych akt poszkodowanych.

W wypadkach, jeżeli w danej gminie znajduje się większa ilość poszkodowanych, którzy pobrali już pożyczki, polecam Panu Staroście delegować na miejsce referenta Starostwa, prowadzącego referat odbudowy, który to referent winien w sposób powyższy w obecności sołtysa wioski względnie wójta gminy stwierdzić postęp odbudowy opierając się w razie potrzeby na opinji architekty względnie inżyniera powiatowego.

Jeżeli w ten sposób zostanie stwierdzone, że interesowany użył pożyczkę na inny cel, aniżeli wskazywało jej przeznaczenie, lub nie prowadzi odbudowy bez dostatecznych powodów zwłoki, należy skierować sprawę do właściwego sądu po myśli art. 7 powołanej ustawy i zawiadomić o tem na najbliższem posiedzeniu Poż. Komisję Odbudowy.

O wynikach akcji kontrolnej zechce Pan Starosta złożyć mi sprawozdanie w terminie do dnia 1.III.1927 r.

Jednocześnie polecam P. Staroście jeżeli istnieją jakie zaległości, wysłać do P. Banku Rolnego wszystkie dowody poszkodowanych, którym zostały przyznane pożyczki nieprzekraczające oczywiście wysokości przyznanego kredytu gotówkowego na ten cel i donieść mi o wykonaniu tego polecenia w powyżej wymaganem sprawozdaniu.

Rachunki kosztów podróży i djet referenta odbudowy polecam przedkładać mi bezzwłocznie po ukończeniu czynności kontrolnych celem wypłaty z adnotacją o konieczności wyjazdu i zaznaczeniem, że r k pokrywa się z kredytów „Odbudowy" budżetu M. R. P. Dz. III § 3.

Lublin, dn. 9 grudnia 1926 r.

Wojewoda Lubelski.

A. Remiszewski.

3.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich P. P. Starostów Województwa Lubelskiego, *w sprawie odsetek za zaległości z daniny lasowej.*

L. 14928/II.

Ministerstwo Robót Publicznych w reskrypcie z dnia 2.XI r. 1925 № 3327 od, podanym Panu w okólnem piśmie mojem z dnia 14.XI r. 1925 L. 14885.II, ustanowiło między innemi (ust. 8 powołanego pisma okólnego) niezależnie od rygorów przewidzianych w art. 12 Ustawy o daninie lasowej, zaliczenie w myśl art. 2 Ustawy z dnia 31.VII r. 1924 (Dz. Ust. № 73 poz. 721) 4 proc. za zwłokę nieuiszczonych w terminie rat daninowych. Obecnie Min. Rob. Publ. w reskrypcie z dnia 6.XII r. b. № 3470 od udzieliło mi do wiadomości, co następuje:

„Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 17.9.1926.I rej. 2426/25 wypowiedział, że ustawa z dnia 31.7.24 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich, oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę i t. d. (D. U. № 73, poz. 721) nie może być stosowana do zaległości w daninie lasowej ściąganej na podstawie ustawy z 6.7.1923 D. U. № 87 r. W uzasadnieniu wyroku podniesiono, że ustawa z dnia 31.7.24 r. w art. 9 porucza wykonanie jej tylko Ministrowi Skarbu, jest tylko przez niego kontrasygnowana, a również stylizacja poszczególnych jej przepisów, a zwłaszcza art. 3 i 4, nie pozostawia nawet wątpliwości, że przepisy te stworzone zostały wyłącznie w celu stosowania ich przez władze skarbowe podległe Ministrowi Skar-

bu, że więc pomijając już okoliczność, czy danina lasowa mogłaby być traktowana jako podatek bezpośredni, omawiana ustawa nie może być stosowana przez Ministerstwo Robót Publicznych, względnie władze powołane do wykonania przepisów ustawy o daninie lasowej.

Następstwem przytoczonego wyroku jest, że od zaległości w daninie lasowej można obliczać tylko 1 proc. miesięczne odsetki zgodnie z § 23 rozp. wyk. z 25.9.23 r. D. U. № 105.

Ministerstwo Robót Publicznych zarządza jednocześnie zastosowanie zapatrywania prawnego wypowiedzianego przez Najwyższy Trybunał Administracyjny w powołanym dopiero co wyroku do wszystkich spraw daniny lasowej".

W związku z tem polecam Panu Staroście bezzwłocznie poczynić odnośne kroki, by pobrane już w poszczególnych wypadkach kwoty pieniężne z tytułu odsetek wyższych ponad 1 proc. miesięcznie, zaliczone były na kapitałowe raty daniny lasowej.

Jeżeliby zaszedł wypadek całkowitego uiszczenia daniny w ekwiwalencie pieniężnym, będzie mogła strona interesowana domagać się zwrotu zapłaty nienależnych procentów na właściwej drodze przez Izbę Skarbową, a czynność Starostwa w takim wypadku ograniczy się do urzędowego stwierdzenia nadpłaty.

Nadmieniam zarazem, że w związku z powyższem tracą moc obowiązującą ustęp 8 okólnego pisma mego z dnia 14.XI r. 1925 L. 14885.II oraz okólne pisma z dni 12.II i 16.III r. 1926 LL.1762.II i 3397.II.

Lublin, dn. 17 grudnia 1926 r.

Za Wojewode Lubelskiego

Karasiński.

4.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich P. P. Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie likwidacji drzewa z daniny lasowej.*

L. 14937/II.

Z przedłożonych mi przez P. P. Starostów wykazów o stanie realizacji daniny lasowej zauważyłem, że w posiadaniu władz administracyjnych 1-ej instancji znajduje się:

1) znaczna ilość drzewa nierozdanego poszkodowanym w formie pożyczek na odbudowę a wymierzonego w **celu powyższym tytułem daniny lasowej w naturze;**

2) niesprzedana ilość masy drzewnej, oddanej przez płatników do dyspozycji władz na podstawie art. 8 Ustawy o poborze daniny lasowej.

Celem jaknajszybszej likwidacji wskazanego drzewa polecam P. P. Starostom:

Ad p. 1 — bezzwłocznie przystąpić do rozdania wszystkiego drzewa poszkodowanym na podstawie uchwał Pożyczkowych Komisji Odbudowy.

Ad p. 2—wykorzystać w analogiczny sposób, jak wskazano ad p. 1 drzewo sosnowe. Jeżeli drzewo takie nie może być wykorzystane z braku poszkodowanych, względnie znacznej odległości od obszaru zniszczeń, a znajduje się w lasach leżących na granicy sąsiedniego powiatu, **polecam bezzwłocznie skomunikować się w krótkiej drodze** ze Starostami tych powiatów, podając im zapas zbędnego drzewa sosnowego i nazwy lasów, skąd odnośna Poż. Kom. Odb. mogłaby wydać budulec na pożyczki najbliżej zamieszkującym poszkodowanym. W pozytywnym wypadku poboru drzewa przez sąsiednie Starostwo należy postępować w myśl mego pisma okólnego z dn. 23.I 25 r. L. 957/II.

O ile część drzewa wskazana w p. 1 i 2 nie zostanie zużyta bądź przez Poż. Kom. Odb. ze względu na brak poszkodowanych i odmowę poboru przez nich, lub jest nieprzydatna na cele odbudowy (gr. I i IV), zostanie ona sprzedana w drodze przetargu, który w **bieżącym sezonie rębnym przeprowadzi Urząd Wojewódzki.**

Jednocześnie powołując się na moje pismo okólne z dn. 10.VIII 25 r. L. 10441/II i z dn. 16.I 26 r. 620/II polecam zawiadomić instytucje samorządowe o możności nabycia drzewa na warunkach w powyższych okólnych pismach wskazanych.

Celem ostatecznego ustalenia ilości drzewa, jaka pozostanie do sprzedaży w drodze przetargu polecam P. P. Starostom, pod osobistą odpowiedzialnością wydać stosowne zarządzenia mające na celu zużycie drzewa daninowego w sposób powyżej wskazany, i do dnia 15-go stycznia 1927 r. przedłożyć mi szczegółowy wykaz drzewa, pozostałego do likwidacji w drodze przetargu.

Wykaz ten winien być sporządzony w/g dołączonego szematu.

Z uwagi na to, że przedkładane wykazy posłużą mi za podstawę do ogłoszenia w miejscowych i fachowych czasopismach o ilości, jakości i cenie drzewa mającego być sprzedanym z przetargu, należy je sporządzić z całą skrupulatnością.

Dla orjentacji przesyłam przy niniejszem warunki, na jakich będzie sprzedawane drzewo reflektantom.

O ile P. P. Starostowie uznaliby za wskazane warunki te zmienić odpowiednio do stosunków istniejących w powierzonym powiecie, należy jednocześnie z przedkładanym wykazem postawić umotywowane wnioski w tym względzie.

Po przedłożeniu omawianych wykazów i ewentualnych wniosków zarządzę bezzwłocznie stosowne ogłoszenia w czasopismach z oznaczeniem terminu przetargu, o czem będą P. P. Starostowie oddzielnie zawiadomieni.

Jednocześnie polecam P. P. Starostom zwrócią się do odnośnych Komisarzy Ochrony Lasów o wyznaczenie działek (p/g warunków umowy) lasu, z których drzewo ma być sprzedane, a to celem uzyskania ścisłych wiadomości dla informowania reflektantów, jacy zechcą sprawdzić jakość materjału na gruncie (p. 5 war. umowy).

Lublin, dn. 20 grudnia 1926 r.

Wojewoda Lubelski

w. z. *Karasiński.*

Załącznik do L. 14937/II.

Nazwa majątku i właściciela lasu	Nazwa lasu, względnie obrębu	Odległość lasu od stacji kol. i rzeki spł.	Drzewo do sprzedania z przetargu z I, II i III raty dan las.		Ogólna wartość każdej grupy po cenach z zastos. ewentualnej zniżki $_0/^0$ wskutek odległości
			Niezużyte drzewo z wymiaru w naturze m^3	Drzewo oddane do dyspoz. władz w myśl art. 8	
			I gr. . m^3 II gr. . m^3 III gr. . m^3 IV gr. . m^3	I gr. . m^3 II gr. . m^3 III gr. . m^3 IV gr. . m^3	I gr. . zł. II gr. . zł. III gr. . zł. IV gr. . zł.

WARUNKI

dotyczące kupna drewna użytkowego, pochodzącego z I, II i III raty daniny lasowej z licytacji w dniach . . . .

1) Wadja będą pobierane przy przetargach w wysokości 5 proc. ceny ofertowej i mogą być składane: a) w czekach z dołączeniem listu banku, stwierdzającego, że pokrycie czeków zostanie zatrzymane przez cały czas aż do chwili zwrotu bankowi czeku, b) w papierach państwowych, obliczonych po kursie giełdowym, c) w listach gwarancyjnych do Banku Gospodarstwa Krajowego.

2) Wadja, złożone w Komisji przetargowej lub też wpłacone do Kasy Skarbowej, zwrócone zostaną wszystkim tym, którzy drewna nie nabyli niezwłocznie po zakończeniu licytacji.

3) Drewno wystawione na licytację, sprzedaje się całemi partjami, zgodnie z obwieszczeniem, według poszczególnych objektów leśnych, sprzedaż oddzielnych partji drewna nie może mieć miejsca.

4) Zasadniczy przedmiot sprzedaży stanowią dłużyce użytkowe do 16 cm. średnicy w górnym obrębie (czubie) dla drzew grubszych, wszelkich gatunków i 8 cm. średnicy dla kopalniaków (świerk i sosna). Bliższe określenie użytku omawia art. 10-ty.

5) Nabywca oświadcza, że gatunek, jakość oraz wartość techniczną, znajdującego się na zrębach drewna użytkowego, podlegającego sprzedaży, sprawdził na gruncie i z tego tytułu żadnych pretensji do Skarbu Państwa rościć nie będzie i nie może.

6) Kupujący nabywa drewno użytkowe na wyznaczonych przez Starostę działkach na podstawie asygnacji, którą się przed właścicielem lasu legitymuje. Obowiązek wydania drewna ciąży w myśl § 9 ustęp 2 rozp. z dn. 25.IX.25 r. D. U. R. P. № 105, na właścicielu lasu, drzewostanu, lub masy drewna, znajdującego się jeszcze w lesie.

7) Kwota przypadająca do wpłacenia za nabyte drewno może być wpłacona ratami, najwyżej w 4 ratach . . . .

8) Pierwszą ratę (25 proc. ceny kupna) nabywca wpłaca bezwzględnie w dniu kupna, najpóźniej jednak w ciągu dni 6-ciu od dnia licytacji, do Kasy Skarbowej na przychód Ministerstwa Robót Publicznych dział III § 10.

9) Po wpłaceniu połowy ceny kupna lub złożeniu odpowiednich zabezpieczeń, przewidzianych w § 1, nabywca ma prawo przystąpić do eksploatacji poszczególnych gatunków kupionego drewna użytkowego, jednak bez prawa wywozu towaru z lasu.

W tym celu nabywca zgłasza się do właściciela lasu, względnie jego pełnomocnika, okazuje im wtórnik asygnacji i przystępuje do eksploatacji działek nabytych, a wyznaczonych przez Starostę za pośrednictwem Komisarza Ochrony Lasów.

10) Nabywca eksploatuje na wyznaczonych działkach, wszelkie drewno użytkowe tamże znajdujące się, a określone w § 4, pozostawiając jednak ustaloną przez Komisarza Ochrony Lasów ilość nasienników oraz nie naruszając podrostu, jak również pozostawiając drzewo opałowe na pniu i drzewo innych gatunków, czy to rosnące, czy to leżące, a nie objęte umową niniejszą. Do drzewa opałowego zaliczają się gałęzie i wierzchołki, pozostałe po ścince i wyrobieniu drewna, oraz drzewa o znacznej krzywiźnie, stojącee na pniu, drzewo spróchniałe, czy też zgniłe, opanowane przez hubkę (trametes pini) jak również i pował.

Natomiast drzewa uszkodzone, lub świeże wywroty o ile ukażą się na działce, a posiadają wartość techniczną drewna użytkowego, nabywca obowiązany jest przyjąć tak jak i pozostałe zakupione drewno.

11) Termin wyrobienia i wywozu materjałów drzewnych z lasu upływa z dniem 31 grudnia 1927 r. może być jednak dłuższy zależnie od warunków ilości zakupionego drewna.

12) Kontrola nad ścinką drewna użytkowego z pnia, jak również i nad wywozem, należy do właściciela lasu lub drzewostanów, bez żadnego współudziału Starosty. Właścicielowi drzewostanów nabywca kwituje odbiór wyrobionego i wywiezionego drewna na wtórniku asygnacji.

13) Po zrealizowaniu złożonych zabezpieczeń ceny kupna i uregulowaniu przez nabywcę całkowitej należności na zakupione drewno, Starosta wydaje zezwolenie na wywóz z lasu towaru.

14) Wszelkie prace, związane z oczyszczeniem lasu, wskutek dokonanej eksploatacji, jak uprzątnięcie wiórów, gałęzi i wszelkiego rodzaju drewna opałowego — obowiązują właściciela lasu.

15) Nabywcy przysługuje prawo korzystania w lesie z wszelkich istniejących tam dróg lądowych i wodnych, trelów i przejazdów, placów i stoczni (rumów), oraz polanek, potrzebnych do trelowania drewna.

16) W razie niewpłacenia należności za nabyte drewno w terminach określonych akt licytacji będzie przez Starostwo unieważniony, kwoty wpłacone przedtem przepadają na własność Skarbu, a drewno może być sprzedane innej osobie, nabywca zaś nie może z tego powodu rościć do Skarbu pretensji.

17) Złożone przy licytacji wadjum może być zaliczone nabywcy do ostatniej raty ceny kupna w gotówce.

18) Wszelkie zatargi, wynikające z tytułu eksploatacji drzewostanu jak np., że wskutek nieostrożnego obchodzenia się z ogniem administra-

cja nabywcy, lub jego robotnicy, spowodowali pożar w lesie, a tem samem poczyniono straty właścicielowi lasu, lub drzewostanów, albo, że wycięto, czy też przez nieostrożność, czy też z braku dozoru wyznaczone nasienniki i t. p. należą do sporów o charakterze prywatno-prawnym pomiędzy nabywcą a właścicielem lasu lub drzewostanów.

Następują podpisy reflektantów.

5.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na terenie Województwa Lubelskiego, oraz P. P. Prezydentów miast Lublina i Siedlec *w sprawie opodatkowania gruntów państwowych przez związki komunalne.*

L. 11422/III.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn 24 listopada 1926 r. L.III.S.F. 6492/26 podaję P.P. Przewodniczącym (P.P. Prezydentom) do wiadomości i zastosowania co następuje:

Wobec szeregu zapytań związków komunalnych i władz nadzorczych nad niemi, jak należy rozumieć przepis art. 2 i art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. № 94, poz. 747), w szczególności, czy grunty forteczne, place ćwiczeń wojskowych, tory kolejowe państwowych kolei i t. p. podlegają opodatkowaniu na rzecz związków komunalnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wyjaśniło co następuje:

W myśl postanowień ustępu 2 art. 2 oraz ustępu 6 art. 4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. № 94, poz. 747) grunty państwowe zarówno położone na obszarze, jak i poza obszarem gmin miejskich, mogą być obciążone tylko samoistnemi podatkami komunalnemi w wysokości kwot, któremi podobne grunty w sąsiedztwie są obciążone dodatkami do podatków państwowych.

Z przytoczonych przepisów wynika, że dla rozstrzygnięcia pytania, jakie z pośród gruntów państwowych powinny być zwolnione od komunalnych podatków gruntowych, miarodajnem jest ustalenie, jakie grunty prywatne nie podlegają, zgodnie z przepisami, obowiązującemi na terenie b. zaboru rosyjskiego, obciążeniu państwowym podatkiem gruntowym.

Zwolnienie niektórych gruntów prywatnych w b. zaborze rosyjskim od państwowego podatku gruntowego opiera się na przepisach rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (Zb. Pr. T. V., wyd. 1903 r.).

Na podstawie art. 120 tejże ustawy od podatku gruntowego zwolnione zostały nieużytki, do których przykładowo zaliczają się grunty pod cmentarzami, wydmy piaszczyste, błota zupełnie nieprodukcyjne, drogi i t. p. Interpretacja postanowienia wymienionego artykułu prowadzi do wniosku, iż miarodajnem dla ustalenia, czy dane grunty podlegają obciążeniu podatkiem gruntowym, powinno być stwierdzenie ich użytkowości rolnej, przyczem z samego brzmienia omawianego artykułu, który między innemi jako grunty, zwolnione od opodatkowania, wskazuje przykładowo drogi i grunty pod cmentarzami, wynika, iż zwolnienie od opodatkowania zostało uzależnione od specjalnego przeznaczenia odnośnego gruntu, nie zaś od faktu, czy dany objekt majątkowy jest rzeczywiście użytkowany w znaczeniu użytkowości rolnej, czy też leży odłogiem.

Z zestawienia rozwiniętego wyżej przepisu art. 120 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich z przytoczonemi we wstępie przepisami art. art. 2 i 6 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych wynika również, że tę grunty państwowe, które ze względu na swoje specjalne przeznaczenie nie mogą być użytkowane w znaczeniu użytkowości rolnej, jako to: grunty forteczne, place ćwiczeń wojskowych, tory kolejowe, drogi publiczne, stoki, rowy i t. p., nie mogą być obciążone samoistnemi podatkami komunalnemi.

Inne natomiast grunty państwowe, nie posiadające specjalnego przeznaczenia, wyłączającego możność ich użytkowania w powyższem znaczeniu, mogą podlegać opodatkowaniu na rzecz związków komunalnych i to niezależnie od tego, czy Państwo faktycznie je użytkuje w znaczeniu użytkowości rolnej, czy też leżą one odłogiem.

Lublin, dn. 21 grudnia 1926 r.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Szaynowski.*

6.

Rozporządzenie Wojewody Lubelskiego *w sprawie taksy za zabite zwierzęta.*

L. 102/VI.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 237) ustanawiam następujące maksymalne normy odszkodowań za zwierzęta, zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez te władze.

1) Za konie, a mianowicie:

c) za żrebięta do $^1/_2$ roku cenę do 60 zł.

b) za żrebięta ponad $^1/_2$ roku do 1 roku cenę do 100 zł.

c) za żrebięta ponad 1 rok do 2 lat cenę do 200 zł.

d) za żrębięta ponad 2 lata do 3 lat cenę do 300 zł.

e) za konie robocze ponad 3 lata lżejszego typu cenę do 450 zł.

f) za konie robocze ponad 3 lata cięższego typu cenę do 500 zł.

g) za konie ponad 3 lata szlachetne (pełnej krwi) i uszlachetnione (półkrwi) z udowodnionym pochodzeniem cenę do 800 zł.

h) za muły cenę do 120 zł.

i) za osły cenę do 60 zł.

2) Za bydło rogate, a mianowicie:

a) za cielęta do $^1/_2$ roku cenę do 90 zł,

b) za jałownik ponad $^1/_2$ roku do 1 roku cenę do 170 zł.

c) za jałownik ponad 1 rok do 2 lat cenę do 350 zł.

d) za woły i krowy ponad 2 lata cenę do 500 zł.

e) za buhaje od 2 do 3 lat cenę do 700 zł.

f) za bugaje ponad 3 lata cenę do 600 zł.

3) Za owce i kozy cenę do 50 zł.

4) Za jagnięta i koźlęta cenę do 20 zł.

5) Za trzodę chlewną i tuczną za kilogram żywej wagi cenę do 2 zł. 20 gr.

Normy szacunkowe dla bydła rogatego w powiecie Lubelskim — są wyższe o 10%.

Przy wymiarze odszkodowań za materjał hodowlany bydła rogatego i owiec obojga płci, co do którego właściciel wykaże się rodowodem, ustanowione maksymalne normy mogą być podwyższone w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie do 25%.

Powyższe normy odszkodowań obowiązują od dnia 15 stycznia 1927 roku.

Lublin, dn. 5 stycznia 1927 r.

Wojewoda Lubelski
w/z *Szaynowski.*

7.

Rozporządzenie Wojewody Lubelskiego
w spr. zarazy płucnej.

L. 18813/VI.

Ze względu na panującą zarazę płucną w Województwie Lubelskiem, jak również celem zapobieżenia rozwlekania tej zarazy do innych województw, na podstawie art. 1104 i 1125 Ust. Lek. (Zb. Pr. b. ces. ros. tom XIII wyd. 1905 r.) oraz rozporządzenia Min. Rol. i D. P. z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 49 poz. 302) zarządzam co następuje:

1) Przepęd i przewóz na furmankach bydła rogatego z województwa lubelskiego do innych województw, jak również przypęd i przywóz na furmankach tego bydła z innych województw do Województwa Lubelskiego jest wzbroniony.

2) Bydło rogate, przeznaczone na rzeź, może być wywożone i przywożone jedynie kolejami do rzeźni, pozostających pod stałym dozorem lekarza weterynaryjnego, gdzie zostanie poddane niezwłocznemu ubojowi.

Przywóz i wywóz takiego bydła może się odbywać pod warunkiem że:

a) bydło rogate pochodzić będzie z miejscowości wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych;

b) bydło rogate przed załadowaniem do wagonu będzie dokładnie zbadane przez państwowego lekarza weter. i uznane przez tegoż za zdrowe;

c) okoliczności, wskazane pod a i b, zostaną potwierdzone przez wspomnianego lekarza na świadectwach pochodzenia (paszportach zwierzęcych).

5) Przywóz i wywóz bydła rogatego, przeznaczonego na chów lub dla celów gospodarczych może odbywać się jedynie za zezwoleniami, uzyskanemi od odpowiednich urzędów wojewódzkich i pod rygorami, wskazanemi przez te urzędy.

4) Bydło, przywożone wbrew powyższym przepisom lub przypędzone z innych województw, ma być kierowane do najbliższej rzeźni, znajdującej się pod dozorem lek. wet., i poddane ubojowi bez odszkodowania ze Skarbu Państwa.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w drodze sądowej.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Lublin, dn. 7 stycznia 1927 r.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Rachwald.*

8.

Pismo Wojewody Lubelskiego do wszystkich Wydziałów Powiatowych i Magistratów miasta Lublina i Siedlec Województwa Lubelskiego *w spr. zawierania umów z architektami i zasad obliczania wynagrodzenia za prace przy budowach.*

L. 193/Pr.

Celem ujednostajnienia sposobu zawierania umów z architektami jak i ustalenia norm wynagrodzenia za prace architektoniczne przy wykonywaniu budowli użyteczności publicznej, w oparciu się na rozporz. Pana Ministra Robót Publicznych z dnia 15 maja 1924 r. przesyłam w załączeniu do wiadomości i stosowania wzór umowy wraz z aneksem o „Obowiązkach zawodowych architekta“ stanowiącym jej część integralną.

Podany wzór umów i „Obowiązki zawodowe architekta“ dotyczące prac architektonicznych przy wykonywaniu budowli państwowych, przyjętych przez Min. Rob. Publ. winny mieć analogiczne zastosowanie do wszelkich budowli użyteczności publicznej—wykonywanych przez instytucje samorządowe.

Umowy z urzędnikami technicznemi resortu Ministerstwa Robót Publicznych mogą być zawierane nie wcześniej, jak po uprzedniem każdorazowem uzyskaniu przez tychże zezwolenia Wojewody. Dotyczy to zarówno opracowania projektów, kosztorysów jak i kierownictwa odnośnymi budowlami. Zawierane umowy z powyższymi osobami winny być do wglądu przedkładane Urzędowi Wojewódzkiemu.

Podaną w art. 4 „Obowiązków zawodowych architekta“ wysokość wynagrodzenia odsetkowego—uważać należy, jako maksimalną, która za obustronnem porozumieniem i zgodą może być tylko odpowiednio zredukowaną, nigdy zaś zwiększoną przy zawieraniu umowy.

Wynagrodzenie podane w powyższym art. 4 dotyczy zarówno nowych budowli, jak i przebudowy bądź kapitalnego remontu istniejących gmachów.

Wysokość wynagrodzenia przy zawieraniu umów może być określoną bądź kwotą ryczałtową — osobliwie w wypadku oddawania robót z przedsiębiorstwa — bądź w odsetkach, od sum rzeczywiście wypłaconych kwot przedsiębiorcom.

Wysokość wynagrodzenia obejmująca cało-

kształt pracy technicznej związanej z daną budową—mieści ona w sobie również wynagrodzenia za najem sił pomocniczych, jako to: techników bądź dozorców budowlanych, wynagrodzenia za prace i materjały biurowe, korespondencję i prowadzenie ksiąg rachunkowych, wynagrodzenie powoływanych rzeczoznawców-techników, oraz ekspertyzy materjałów.

Żadne zatem wydatki związane z techniczną stroną budowli nie mogą obciążać tejże dodatkowemi kosztami.

W wypadku zaangażowania Architekta do wykonywania budowli poza stałem jego miejscem zamieszkiwania — może być przyznawany zwrot kosztów podróży ewentualnie i djet — w rozmiarach przysługujących z tego tytułu funkcjonarjuszom państwowym. W tych wypadkach wysokość tych kosztów winna być ustaloną przez umawiające się strony i wprowadzoną do umowy.

Przy sporadycznych przyjazdach architektów na budowę winna być ustalona w umowie ilość tychże przyjazdów w ciągu tygodnia bądź miesiąca.

Do zawierania odnośnych umów z architektami upoważniam PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów miast, względnie Przewodniczących odnośnych Komitetów budowy, którzy z upoważnienia tychże zostaną powołani.

Wojewoda Lubelski

A. Remiszewski.

Lublin, dn. 12 stycznia 1927 r.

Zał. do L. 193/Pr. Odpis.

OBOWIĄZKI

zawodowe architekta oraz zasady obliczenia wynagrodzenia za prace architektoniczne przy wykonywaniu budynków państwowych, przyjętych przez Ministerstwo Robót Publicznych (Rozp. P. Ministra Rob. Publ. z dn. 15 maja 1924 r.)

Art. 1. Architekt, zaangażowany przez Ministerstwo Robót Publicznych do wykonywania budowli państwowych, wstępuje do komitetu budowy odnośnego gmachu jako członek i staje się przed urzędem Robót Publicznych zawierającym z nim umowę, osobiście i majątkowo odpowiedzialnym za swe czynności. Architekt daje na usługi Państwa współudział całej swej wiedzy i doświadczenia zawodowego w traktowaniu z całą sumiennością obowiązków, przyjętych przez siebie.

Art. 2. Wynagrodzenie architekta zmienia się w stosunku prostym do wartości jakościowej objektu architektonicznego oraz w stosunku odwrotnym do jego wartości pieniężnej.

Art. 3. Wartość jakościowa dzieli się na trzy rzędy:

1) budynki najprostszego wykonania,
2) budynki zwykłe.
3) budynki monumentalne i reprezentacyjne.

Art. 4. Wysokość wynagrodzenia odsetkowego za całokształt pracy architektonicznej podana jest w poniżej przytoczonej tablicy:

Wynagrodzenie zasadnicze w %

Do sumy wartości przybliżonej budowy w złotych	Rzędy budowli: I.	II.	III.
do 50.000 zł.	4	5	6
do 200.000 zł.	3,5	4,5	5,5
do 500.000 zł.	3	4	5
do 800.000 zł.	2,5	3,5	4,5
ponad 800.000 zł.	2	3	4

Uwaga: W wypadku dokonywania remontu lub przebudowy Urząd Robót Publicznych może podwyższyć powyższe normy, nie wyżej jednak niż 50 proc.

Art. 5. Wynagrodzenie za całokształt pracy architekta rozdziela się, jak następuje:

7% szkic . . . . . . od sumy kosztorysu
13% projekt . . . . . . „ „ „
10% kosztorys . . . . . „ „ „
30% rys. wykon. . . . . „ „ „
30% kierownictwo . . . „ sum rzeczywistych
10% sprawdz. rach. kosztów budowy. —

Uwaga: W poszczególnych wypadkach możliwe są jednak odstępstwa od tej tablicy w granicach zasadniczego % za całokształt robót.

Całokształt pracy architektonicznej obejmuje następujące czynności:

1. Szkic.

Zadaniem szkicu jest przedstawienie w ogólnych zarysach pomysłu architektonicznego. Powinien on obejmować rzuty wszystkich kondygnacji oraz ważniejsze widoki i przekroje w skali: 1 : 200. Szkic przedkłada się w dowolnym formacie. Szkice ołówkowe winny być składane w dwóch egzemplarzach. O ile szkice będą wykonane w sposób trwały, np. narysowane tuszem lub w odbitce światłoczułej, natenczas mogą być składane w jednym egzemplarzu. Po zatwierdzeniu przez odnośne władze szkicu, przystępuje architekt do opracowania projektu.

2. Projekt.

Projekt sporządzony w 3 egzemplarzach, składanych w formaty 20 × 33 ctm., winien obejmować: a) plan orjentacyjny w podziałce nie mniejszej niż 1 : 10.000, wykazujący położenie terenu budowy względem przyległych ulic, plan ten winien być orjentowany na północ; b) plan sytuacyjny w podziałce 1 : 500, uwidoczniający: 1) położenie projektowanego, względnie podlegającego przebudowie budynku tudzież jego wymiary, 2) położenie i odległość innych zabudowań, znajdujących się na tymże terenie, 3) położenie i odległość sąsiednich posiadłości; 3) rzuty poziome wszystkich kondygnacji w podziałce 1 : 100 ze wskazaniem przeznaczenia pomieszczeń, wymiarów głównych, układu belek, kanałów dymowych i wentylacyjnych i wogóle wszystkich szczegółów konstrukcyjnych, potrzebnych do oceny technicznej projektu; d) przekroje w podziałce 1:100 dostatecznie wyjaśniające konstrukcję, poziomy i wysokości; e) wszystkie widoki zewnętrzne w podziałce 1:100; f) obliczenie statystyczne konstrukcji g) projekt wszelkich instalacji.

Projekt będzie uważany za przyjęty po zatwierdzeniu w drodze przewidzianej ustawami i przepisami obowiązującemi. Przy sporządzaniu projektu odstępstwa od zatwierdzonego szkicu dopuszczalne są tylko za piśmienną zgodą władzy, która szkic zatwierdziła.

3. Kosztorys.

Po zatwierdzeniu projektu architekt składa w 3 egzemplarzach kosztorys, zawierający dokładne obliczenie ilości robót. Kosztorys winien być tak zestawiony, aby nie było wątpliwości co do wymiarów i jakości materjałów i sposobu wykonania robót proponowanych i aby na jego podstawie można było rozesłać ślepe kosztorysy konkurencyjne.

Do kosztorysu winien być dołączony egzemlarz projektu odpowiednio opisany.

Do ogłoszenia konkurencji obowiązany jest architekt dostarczyć żądaną ilość ślepych kosztorysów osobno na roboty instalacyjne.

Uwaga: do p. 1, 2 i 3. Za wszelkie prace dodatkowe, związane z wykonaniem szkiców, projektów i kosztorysów, a wynikłe nie z winy architekta, przysługuje mu prawo otrzymania oddzielnego wynagrodzenia.

4. Rysunki wykonawcze.

Na podstawie zatwierdzonego projektu kosztorysu winien architekt sporządzić w miarę postępu robót budowlanych niezbędne rysunki robocze, konstrukcyjne i architektoniczne, szablony, wykazy i wogóle dostarczyć wszelkie materjały rysunkowe i obliczeniowe, niezbędne do wniesienia budowy. Wszystko to winno być wykonane w terminach niewstrzymujących budowy.

5. Kierownictwo robót.

Obowiązki architekta, jako kierownika robót polegają na: a) przestrzeganiu, aby roboty były wykonane z odpowiednich materjałów. ściśle według projektu i kosztorysu, tudzież zgodnie z wymaganiami sztuki budowlanej i obowiązującemi ustawami budowlanemi. Wszelkie zmiany lub odstępstwa od projektu i kosztorysu winny uzyskać przed wykonaniem sankcję w drodze pisemnej, b) prowadzeniu dziennika budowy i notowaniu w nim wszelkich danych, niezbędnych do sprawdzenia rachunków, liczby robotników, przerw w robocie i t. p. nie wyłączając robót instalacyjnych, c) udziale w komitecie budowy i składaniu na każde żądanie komitetu ustnych i piśmiennych sprawozdań o stanie budowy. Architekt prowadzi protokuły posiedzeń i dostarcza potrzebną ilość odpisów, d) zarządzeniu rozpoczęcia serji robót i baczeniu na terminowe ich wykonanie; w tym celu obowiązany jest architekt prowadzić księgę rozporządzeń i notować w niej swoje rozporządzenia, dotyczące rozpoczęcia i ukończenia serji robót, e) przedkładaniu komitetowi wniosków o stosowaniu względem przedsiębiorców rygorów, przewidzianych w umowach z nimi, f) po skończeniu budowy architekt obowiązany jest brać udział w odbiorze robót i przygotować do niego wszelkie niezbędne dane, jak: opis robót, kosztorys wykonawczy lub zestawienie rzeczywistych kosztów budowy, oraz projekt wykonawczy.

6. Sprawdzanie rachunków.

Wszelkie wpływające rachunki obowiązany jest architekt sprawdzać w terminach, przewidzianych w umowach z przedsiębiorcami.

Art. 7. Za wyszczególnione w art. 6 czynności otrzymuje architekt umówione stosownie do art. 4 honorarjum. Jest ono jego jedynym wynagrodzeniem i poza niem architekt nie może z tytułu prowadzonej przez siebie budowy korzystać z żadnych świadczeń, wynagrodzeń ani dochodów.

W razie, gdyby władze nadzorcze skonstatowały taki fakt, umowa ulega niezwłocznemu rozwiązaniu z winy architekta, Ministerstwo zaś może pozbawić architekta na przyszłość prawa prowadzenia państwowych robót budowlanych.

Art. 8. W razie niedotrzymania umówionych terminów, Ministerstwu Robót Publicznych przysługuje prawo nałożenia na architekta kary umownej w sumie 50 złotych za każdy tydzień zwłoki (niepełny tydzień liczy się za pełny). Jeżeli zaś opóźnienie to wywołuje zatrzymanie budowy i powoduje przez to szkody i straty — niezależnie od kary umownej — architekt obowiązany jest je pokryć, i pokrycie to może nastąpić przedewszystkiem z honorarjum architekta.

Art. 9. Po złożeniu szkicu lub projektu i kosztorysu, Ministerstwu przysługuje prawo rozwiązania umowy z architektem. W tym razie architekt ma prawo do otrzymania pełnego wynagrodzenia za rzeczywiście złożone prace.

Art. 10. W razie rozwiązania z winy architekta umowy, wszystkie prace, jak: szkice, projekty, kosztorysy, rysunki i t. p., przez odnośne władze w jakikolwiek sposób zaakceptowane, stają się własnością M. R. P., któremu przysługuje prawo do dalszego ich wykorzystania przy prowadzeniu budowy pod warunkiem jednak niewprowadzania zmian, któreby zmieniły charakter budowy w jej całokształcie lub nawet w szczegółach.

Niniejszy aneks do wzoru umowy z architektami zatwierdzam.

Kierownik Ministerstwa (—) *Rybczyński*.

Warszawa, dn. 15 maja 1924 r.

Zał. do L. 193/Pr.

WZÓR UMOWY

Między . . . . w osobie . . . . . . działającego w imieniu . . . . a p. . . . . . zamieszkałym i dla skutków umowy niniejszej obierającym sobie miejsce prawne zamieszkania , . . . zawarta została w dniu . . . . . . umowa treści następującej:

Art. 1.

. . . . . powierza p. . . . . a ten ostatni obowiązuje się wykonać następujące prace i czynności przy . . . . . budowie . . . . . . przy ul. . . . . . w . . . .

1) Sporządzić szkice budynku.
2) „ projekt.
3) „ kosztorys.
4) „ rysunki wykonawcze i wykazy.
5) Sprawować kierownictwo robót.
6) Sprawdzić rachunki przedsiębiorców.

Art. 2.

Przy wykonaniu prac powyższych obie strony obowiązują warunki wyłuszczone w dołączonym do umowy niniejszej i stanowiącym jej część integralną, a przez obie strony podpisanym egzemplarzu „Obowiązków zawodowych architekta".

Art. 3.

Budynek zalicza się do klasy . . . . . . a przybliżona wartość jego zostaje określona na . . . . . . zł. Wynagrodzenie architekta wynosić przeto będzie . . . . % zgodnie z art. 4 i 5 „Obowiązków zawodowych architekta".

Art. 4.

Termin wykonania szkicu . . . . od dnia podpisania umowy; termin wykonania projektu . . . . . . i kosztorysu . . . . . od dnia otrzymania oddzielnego pisemnego zamówienia na każdą z tych prac osobno zależnego od zatwierdzenia prac poprzednich oraz od posiadanego na ten cel kredytu.

Art. 5.

Wypłata honorarjum należnego architektowi odbywa się w następujący sposób:

a) w ciągu 10 dni po złożeniu szkicu zł. . . .
b) „ 10 dni „ „ projektu „ . . .
c) „ 10 dni „ zatwierdzeniu kosztorysu, różnicę między sumami wypłaconemi a należnemi za szkic, projekt i kosztorys.
d) za kierownictwo, rysunki wykonawcze i sprawdzanie rachunków otrzymuje architekt należny mu procent od sum rzeczywiście wypłaconych przedsiębiorcom i dostawcom.
e) resztę należności za pracę wyszczególnione w punkcie d) w ciągu . . . . . po odbiorze budynku i zamknięciu rachunków.

Art. 6.

W razie niedotrzymania przez architekta któregokolwiek z warunków lub terminów umowy i stanowiących jej część integralną „Obowiązków zawodowych" . . . . . . niezależnie od zastrzeżeń obwarowanych poszczególnymi artykułami, ma prawo umowę jednostronnie rozwiązać z winy architekta bez wezwania i stawiania go w zwłoce.

Art. 7.

Umowa niniejsza nie może być cedowana osobom trzecim. Śmierć architekta rozwiązuje umowę.

Art. 8.

Wszelkie spory cywilno-prawne z umowy niniejszej wynikłe, rozstrzygać będzie właściwy sąd Okręgowy.

Art. 9.

Koszta stempla ponoszą umawiające się strony w równych połowach.

Art. 10.

Umowa niniejsza sporządzona została w jednym egzemplarzu. Oryginał pozostaje w . . . . . . uwierzytelniony zaś odpis wydany zostaje architektowi.

Ogłoszenia o rejestracji stowarzyszeń.

9.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 17 listopada 1926 r. L. 9171/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 727 stowarzyszenie pod nazwą „Włodawskie Towarzystwo Łowieckie we Włodawie".

10.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 1 grudnia 1926 r. L. 9728/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 735 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Kluczkowicach gm. Opole pow. Puławskiego".

11.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 1 grudnia 1926 r. L. 9773/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 736 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Dubie gm. Kotlice pow. Tomaszowskiego".

12.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dn. 2 grudnia 1926 r. L. 9814/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 738 stowarzyszenie pod nazwą „Lubelskie Kółko Myśliwskie w Lublinie".

13.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dn. 2 grudnia 1926 r. L. 9868/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 739 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie Stowarzyszenie Bibljoteczne im. I. L. Pereca w Chodlu pow. Lubelskiego".

14.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dn. 3 grudnia 1926 r. L. 9299/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 740 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie Towarzystwo Dobroczynności p. n: „Dom Noclegowy" (Hachnusas Orchim) w Siedlcach".

15.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 22 grudnia 1926 r. L. 10043/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 741 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Kątach gm. Korytnica pow. Węgrowskiego".

16.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 22 grudnia 1926 r. L. 9308/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 742 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Cyklistów w Chełmie".

17.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 22 grudnia 1926 r. L. 9946/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 743 stowarzyszenie pod nazwą „Gminne Kółko Łowieckie w Uścimowie gm. Uścimów pow. Włodawskiego".

18.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 7 grudnia 1926 r. L. 9818/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 744 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Lokatorów miasta Zamościa".

19.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dn. 7 grudnia 1926 r. L. 9725/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 745 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze „Nadzieja" w Tuchowiczu pow. Łukowskiego".

20.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 20 grudnia 1926 r. L. 10233/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 746 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół" im. Hetmana Zamoyskiego w Zwierzyńcu nad Wieprzem.

21.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 20 grudnia 1926 r. L. 10393/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 747 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Polichnie gm. Brzozówka pow. Janowskiego".

22.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 20 grudnia 1926 r. L. 10406/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 748 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze w Wierzbnie gm. Ossówno pow. Węgrowskiego.

23.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 22 grudnia 1926 r. L. 10359/I wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod № 750 stowarzyszenie pod nazwą: „Liga Katolicka Djecezji Lubelskiej w Lublinie.

24.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 15 stycznia 1927 roku

a) Urząd Wojewódzki.

Nowomianowani:

Wydział Bezpieczeństwa Publicznego.

Janisławski Kazimierz, kontr. prac. IX gr. up. (M. S. W.)

Przeniesieni:

Banaszkiewicz Henryk, urz. VIII st. sł. do Starostwa w Lublinie (M. S. W.)

Zwolnieni:

Wydział Prezydjalny.

Szarlejówna Helena, urz. XI st. sł. z dniem 31.XII 1926 r. z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków (M. S. W.) na podst. art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Wydział Samorządowy (III).

Banaszkiewiczowa Stanisława, prow. urz. XI st. sł. na podst. art. 62 ustawy o państwowej sł. cyw. z dn. 31.XII 1926 r. (M. S. W.)

b) W Starostwach.

Nowomianowani:

Hrubieszów.

Gajewski Juljan, kontr. prac. IX gr. upos. (M. S. W.)

Przeniesieni:

Krasnystaw.

Inż. Freund Karol, referendarz w VII st. sł. do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie z dn. 1.I 1927 r. (M. R. P.)

Lublin.

Krauze Adolf, Starosta na takież stanowisko do Lubartowa (M. S. W.)

Łabudzki Jan, Radca Wojew. w Łodzi na stanowisko Starosty w Lublinie (M. S. W.)

Ziegler Leon, referendarz w VII st sł. do Urz. Wojew. (M. S. W.)

Zamość.

Dr. Uzarski Stanisław, Starosta na takież stanowisko do Lubaczowa (M. S. W.)

Zwolnieni:

Lubartów.

Mańkowski Stefan, Starosta, na podst. art. 116 ust. o państw. sł. cyw. (M. S. W.)

Puławy.

Barnat Antoni, Starosta na podst. art. 116 ust. o państw. sł. cyw. (M. S. W.)

Zmarli:

Tomaszów.

Pado Franciszek, prow. urz. VIII st. sł. w dn. 12.XII 1926 r. (M. S. W.)

№ 299/VI.

OBWIESZCZENIE WOJEWODY LUBELSKIEGO

Na mocy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych a dnia 1.II 1924. (Dz. Ust. R. P. № 14 poz. 140 § 9) niniejszem ustalam ceny zajętego w lasach prywatnych, na cele instytucyj i osób uprawnionych, drewna opałowego na m-c Styczeń 1927 rok podług poniższego cennika i ceny na pniu za 1 m. p.

Nazwa powiatu	I gr. Buk, grab, jawor					II gr. Dąb, brzoza, wiąz, klon, jesion, olsza czarna, brzost					III gr. Sosna, modrzew, trześnia					IV gr. Jodła, świerk					V gr. Osina, lipa, topola, wierzba, olsza szara				
	I i II gat. Szczapy	Krąglaki i wióry	Karpina	Gałęzie	Chróst	I i II gat. Szczapy	Krąglaki i wióry	Karpina	Gałęzie	Chróst	I i II gat. Szczapy	Krąglaki i wióry	Karpina	Gałęzie	Chróst	I i II gat. Szczapy	Krąglaki i wióry	Karpina	Gałęzie	Chróst	I i II gat. Szczapy	Krąglaki i wióry	Karpina	Gałęzie	Chróst
	Za 1 m. p. na pniu złotych																								
Biłgorajski Tomaszowski	4.10 3.55	2.75	0.65	1.35	0.30	3.65 3.10	3.00	0.65	1.35	0.30	3.20 2.55	2.20	0.65	1.20	0.30	2.30 2.00	1.10	0.35	0.55	0.17	2.10 1.90	1.00	0.17	0.22	0.12
Chełmski Hrubieszowski Zamojski	4.75 4.20	3.65	1.10	1.55	0.40	4.30 3.65	3.20	1.10	1.55	0.40	3.65 2.75	2.20	0.90	1.35	0.40	2.55 2.20	1.90	0.55	0.80	0.22	2.30 1.75	1.65	0.35	0.65	0.22
Janowski Krasnystawski Lubartowski	6.70 5.75	5.05	1.55	1.75	0.45	6.35 5.60	4.95	1.55	1.75	0.45	5.45 4.20	3.20	1.35	1.55	0.45	3.40 2.90	2.55	0.90	1.10	0.35	3.20 2.65	2.40	0.50	0.80	0.35
Lubelski Puławski	8.20 7.70	6.45	1.95	2.10	0.65	8.00 6.45	5.85	1.95	2.10	0.65	6.85 5.60	4.30	1.65	1.90	0.60	3.95 3.65	3.10	1.30	1.45	0.55	3.80 3.50	3.20	0.90	1.20	0.55
Bialski Konstantynowski	4.65 3.85	3.30	0.45	1.20	0.40	4.10 3.30	2.75	0.45	1.10	0.40	3.40 3.00	2.75	0.45	1.10	0.40	3.00 1.65	2.40	0.35	0.80	0.30	1.90 1.35	1.65	0.22	0.65	0.22
Łukowski Radzyński Siedlecki Sokołowski Węgrowski Włodawski	5.95 4.95	4.20	0.55	1.55	0.50	5.30 4.65	3.50	0.55	1.45	0.45	4.40 3.65	3.30	0.55	1.45	0.50	3.20 2.10	2.65	0.35	1.20	0.40	2.40 1.65	1.90	0.30	0.90	0.35
Garwoliński	7.70	6.60	1.95	3.20	1.10	6.85	5.95	1.90	2.85	1.20	5.50	4.70	1.55	2.55	0.80	4.85	4.25	1.40	2.40	0.65	4.40	3.70	1.10	2,05	0.55

UWAGA 1-a. Ceny wyszczególnione powyżej stosować należy za drzewo opałowe, szczapowe i krąglakowe, wydane z lasów oddalonych do 5 klm. włącznie od stacji kolejowej, rzeki spławnej lub kolejki leśnej.

Przy odległości nad 5 klm. do 10 klm. stos. należy powyższe ceny z 10% zniżką
„ „ „ 10 klm. do 20 klm. „ „ „ „ 15% „
„ „ ponad 20 klm. do — klm. „ „ „ „ 20% „

Przy innych gatunkach wyborowych drzewa opałowego powyższe ceny stosować należy bez względu na oddalenie od stacji kolejowej lub rzeki spławnej.

Lublin, dnia 11—I 1927 roku.

UWAGA 2-ga. Za drzewo w stanie wyrobionym dolicza się do ceny na pniu dla twardego szczap. za 1 m. p. 1.75 dla miękkiego szczap. za 1 m. p. 1.50
„ „ krąglak. „ 1.50 „ „ krąglak. „ 1.30
„ „ gałęzi „ 1.10 „ „ gałęzi „ 1.00
„ „ chróstu „ 0.50 „ „ chróstu „ 0.40
„ „ karpiny „ 2.50 „ „ karpiny „ 2.30

Wojewoda Lubelski
(—) A. REMISZEWSKI.

26.

Spis czasopism zagranicznych nie posiadających debitu pocztowego w Polsce za r. 1926.

Tytuł	Miejscowość	Język
Abend Najes (the Jewisch Evening News)	Londyn	żyd
Aktiabr	Mińsk	żyd.
Amerykańskija Izwiestja	N. Jork	ros.
Ameryka	Filadelfja	ukraiński
Arbajter Wort dos	Argentyna	żyd.
Arbajter Frajnd	Londyn	żyd.
Arbeiter Zeitung	Wiedeń	niem.
Arbeiter Sztyme (Le Voix Ouvriere)	Paryż	żyd.
Bądź gotów	Moskwa	polsk.
Bezwinyk	Kijów	ukraiński
Biełaruskaja Wioska	Mińsk	białoruski
Biełoruski Student	Praga Czeska	białoruski
Bieżbożnik	Moskwa	ros.
Bilszowik	Kijów	ukr.
Biulletyn Centralnawo K-ta sojuza robotników komunalnawo Choziajstwa SSSR.	Moskwa	ros.
Bolszewik	Moskwa	ros.
Bulletin l'organ de l'Union des Associations des Etudiants blanc Ruthenes	Praga	franc.
Cajt di	N. Jork	żyd.
Cajt di	Londyn	żyd.
Chliborobska Ukraina	Wiedeń	ukraiński
Br. Czto dołżen znat' czlen Mopra	Moskwa	ros.
Głos Robotniczy	Detroit St. Am.	polski
Correspondance Internationale la	Berlin	franc.
Czyn	Chicago	polski
Brosz. „Czto takoje Mopr“	Moskwa	ros.
Cukunft di	N. Jork	żyd.
Czyrwony Sciag	Mińsk	białor.
Delnicky Dennik	Mor. Ostrawa	czesk.
Deutschösterrei - chische Tages Zeitung	Wiedeń	niem.
Dieło Truda	Paryż	ros.
Dnipre	Trenton (Amer.)	ukr.
Draugas	Chicago	lit.
Echo Das	Berlin	niem.
Emes (Prawda)	Moskwa	żyd.
Emes	N. Jork	żyd.
Emigrant	Paryż	polski
Forszrift	N. Jork	żyd.
Fraje Tribune	Wiedeń	żyd.
Frajhajt	N. Jork	żyd.
Frajnd der	N. Jork	żyd.
Freie Arbeiter der	Berlin	niem.
Freie Arbeiter Sztime	N. Jork	żyd.
Freundschaft Die	Berlin	niem.
Funke der	Praga	niem.
Garsas	Brooklyn	lit.
Giechołuc	Moskwa	ros.
Głobus	Kijów	ukr.
Głos robotniczy	Cieszyn Czeski	polski
Głos robotniczy	Dąbrowa (Czechy)	polski
Gołos Rusi	N. Jork	ros.
Brosz. „Gołos Kaziematow“	Moskwa	ros.

Tytuł	Miejscowość	Język
Gołos Truženika	Chicago	ros.
Gołos Truda	Buenos Aires	ros.
Gniazdo Młodzieży (dla młodzieży	Mińsk	polski
Hadoar	N. Jork	hebr.
Haibri	N. Jork	hebr.
Hammer Der	Chicago	żyd.
Haszomer	Wiedeń	żyd.
Hlas Utlacovaneho Slovana	Czechosłowacja	czes.
Hołos Praci	Winnipeg	ukr.
Hołos Ukrainy	Ołumuniec	ukr.
Hołos truženika	Chicago	ukr.
Id	Kiszyniów	żyd.
Idisze Gezetten die	N. Jork	żyd.
Idisz socjalistisze Monatszrift	N. Jork	żyd.
Judisze Tageblatt	N. Jork	żyd.
Internacional	Wiedeń	żyd.
Internationale	Berlin	niem.
Internationale Jugend	Berlin	niem.
Internationale Jugendkorespondenz	Berlin	żyd.
Internationale Presse Korespondenz	Berlin	niem.
Iskra	N. Jork	ukr.
Izraelitisches Wochenblatt	Zurych	niem.
Izwiestja	Moskwa	ros.
Iskra	Jihlawa-Trebic	czeski
Brosz. „Jaczejka Mopr w dierewnie“	Moskwa	ros.
Jediojs	Wiedeń	żyd.
Jewrejskaja Trybuna	Paryż	ros.
Jidische Cajtung di	Buenos Aires	żyd.
Judisze Morgenpost	Wiedeń	żyd.
Jugend die	Monachjum	niem.
Junge Garde Die	Berlin	niem.
Junge Gwardie Di	Charków	żyd.
Jugend Internationale	Berlin	niem.
Junyj Stroiciel (dla młodz.)	Mińsk	białor.
Brosz. „Kak dołżno rabotat'biuro jaczejki Mopr“	Moskwa	ros.
Kamieniari	Czerniowce (Rum.)	ukr.
Brosz. „Kak żywut krestjanie w kapitalisticzeskich stranach	Moskwa	ros.
Kampf Der	Privoz. Czechy	niem.
Kämpfer Der	Chemnitz	niem.
Kanadyjskij Farmer	Winnipeg (Kanada	ukr.
Kanadyjskij Ranok	Winnipeg-Kanada	ukr.
Kanadyjskaja Ziźń	Winnipeg-Kanada	ros.
Kanadyjskij Ukrainiec	Winnipeg-Kanada	ukr.
Karpatska Prawda	Użgorod (Cz. Slov,)	karp. rus.
Kladderadatsch	Berlin	niem.
Keneder Adler	Montreal-Kanada	żyd.
Brosz. „Komu i kak pomogajet Mopr“	Moskwa	ros.
Komunalnyj Robotnik	Moskwa	ros.
Komunarka Ukrainy	Charków	ros.
Komunismus	Wiedeń	niem.
Komunist	Bobrujsk	ros.
Komunist	Charków	ros.
Komunista	St. Zjednocz.	polski
Komunistische Jugend	Wiedeń	niem.
Komunistka	Praga Czeska	czeski
Komunistycznyj Swit	St. Zjednocz.	ukr.
Krasnaja Armja	Kijów	ros.

Tytuł	Miejscowość	Język
Brosz. „Krasnaja Armja i Mopr"	Moskwa	ros.
Krasnyj Flot	Leningrad	ros.
Krasnaja Gazeta	Leningrad	ros.
Krasnaja Smiena (dla młodz.)	Mińsk	ros.
Krestjanskaja Ukraina	Wiedeń	ros.
Kritik	Wiedeń	żyd.
Kurjer Światowy	Praga i Mor. Ostrawa	pol.
Lubow	Mayfield-St. Zjedn.	ukr.
Lis mykyta	N. Jork	ukr.
Łomkowszczyna	N. Jork korporato	ruski
Meile	Du Bois-Ameryką	lit.
Misjonar	Filadelfja	ukr.
Misroch Jud de (Der Ostjude)	Berlin	żyd.
Młody Towarzysz	Kijów	polski
Młot	Mińsk	polski
Mołodniak	Mińsk	białor.
Mołodoj Leniniec	Charków	ros.
Mołody Araty (dla młodz.)	Mińsk	białor.
Mołot	N. Jork	ukr.
Brosz. „Mopr w Sowieckom Sojuzie"	Moskwa	ros.
Monatszrift	N. Jork	żyd.
Mopr	Moskwa	ros.
Morgenzeitung	Morawska Ostrawa	niem.
Morgen Zurnal der	N. Jork	żyd.
Moskowskij Komunalnik	Moskwa	ros.
Myklot	N. Jork	hebrajski
Nachrichten	Pokrowsk n. Wołgą	niem.
Naje Leben dos	Czerniowce	żyd.
Najer Lebn	Ryga	żyd.
Naje Welt Emes die	N. Jork	żyd.
Najmita	Paryż	polski
Na Perełomi	Wiedeń	ukr.
Narod	Użgorod (Czechy)	ukr.
Narodnyj Uczytel	Charków	ukr.
Narodna Obrana	Stara Vieś (Cz. Sł.)	słow.
Narodna Wola	Scranton (St. Zj.)	ukr.
Narodne Słowo	Pittsburg	ukr.
Nasza Prawda	Wiedeń	ukr.
Nasza Spiłka	Praga	ukr.
Nasz Postup	Edmontr	ukr.
Nasz Sojuz	Paryż	ros.
Nasz Stiah	Wiedeń	ukr.
Neue Völkische Rundschau	Gdańsk	niem.
Nowa Doba	Wiedeń	ukr.
Nowa Hromada	Wiedeń	ukr.
Nowaja Russkaja Żyźń	Helsingfors	ros.
Nowa Ukraina	Praga	ukr.
Nowe Zyttia	Olyphant	ukr.
Nowoje Russkoje Słowo	N. Jork	ros.
Nowosti Radjo	Moskwa	ros.
Nowyj Mir	N. Jork	ros.
Nowyj Put	N. Jork	ros.
Nowyny	Edmonton-Alta (Kanada)	ukr.
Oberschlesische Wanderer Der	Gliwice	niem.
Objednannia (dawn. Ukr. Skytalec)	Praga	ukr.
Ogonisk	Moskwa	ros.
Orka (dla dzieci)	Mińsk	polski
Osa	Chicago	ukr.
Ostdeutsche Morgenpost	Bytom	niem.
Pariżskij Wiestnik	Paryż	ros.

Tytuł	Miejscowość	Język
Perec	N. Jork	ukr.
Płamia	Charków	ros.
Brosz. „Pod lutym bojarynom"	Moskwa	ros.
Połymia	Mińsk	białor.
Pracia	Prudentopolis (Brazylja)	ukr.
Pramień	Praga	białor.
Prawda	Moskwa	ros.
Prawda	Olyphant (Kanada)	ukr.
Prawda Chudoby	Rużemberk (Czechy)	ukr.
Prawda Mladeże	Praga	czeski
Prawosławnyj Wistnyk	Winnipeg (Kanada)	rusk.
Presse Die	Buenos-Aires	żyd.
Prikarpatskaja Ruś	Jonkers (Ameryka	ukr.
Prikarpatski Wisty	Bridenpop (Ameryka)	ukr.
Proletarisze Sztime	N. Jork	żyd.
Proletarskaja Prawda	Kijów	ros.
Proletarierjugend Die	Wiedeń	niem.
Proletarij	Charków	ros.
Prołom	N. Jork	ukr.
Promin	Czerniowce	ukr.
Prożektor	Moskwa	ros.
Pryjatel Ukrainy	Ottawa (Kanada)	ukr.
Put' Mopra	Moskwa	ros.
Raboczaja Gazeta	Moskwa	ros.
Raboczyj Kłub	Moskwa	ros.
Radianskie Sieło	Kijów	ukr.
Radianskie Słowo	Kijów	ukr.
Ranna Zoria	Chicago	ukr.
Rankpelnis	Anglja	litewski
Rewolucyjnyj Transportnik	Moskwa	ros.
Rigas Balzas	Ryga	litewski
Robitnyk	N. Jork	ukr.
Robitnycza Prawda	N. Jork	ukr.
Robitnycia	N. Jork	ukr.
Robitnyk	Czerniowce	ukr.
Robitnyczyj Hołos	Akron Ohio Amer	ukr.
Robotnik Polski we Francji	Paryż	pol.
Rote Bergarbeiter Der	Berlin	niem
Rote Fane die	Ameryka	żyd.
Rote Fahne Die	Berlin	niem.
Rothe Fahne die	Wiedeń	niem.
Rotes Gewerkschaft-Bulletin	Berlin	niem.
Rote Jugendwacht	Praga	niem.
Rote Soldat der	Wiedeń	niem.
Rote Gewerkschaft-Internationale die	Berlin	niem.
Russkoje Słowo	Praga	ros.
Russkoje Dieło	Praga	ros.
Russkij prawosławnyj Wiestnik	Wigorod	ros.
Russkij Narod	Winnipeg	ros.
Russka Ziemla	Praga	ros.
Russkij Gołos	N. Jork	ros.
Russkija Wiesti	Helsingfors	ros.
Ruska Niwa	Użgorod	ukr.
Russische Korrespondenz	Wiedeń	niem.
Rude Prawo	Praga	czesk.
Sawieckaja Biełaruś	Mińsk	białor.
Schlesische Zeitung	Wrocław	niem.
Selanka Ukrainy	Charków	ukr.
Sicz	Chicago	ukr.
Siczowy Wisty	N. Jork	ukr.
Selanskaja Prawda	Charków	ros.

Tytuł	Miejscowość	język
Sierp	Kijów	polski
Slązak	Morawska Ostrawa	polski
Slovak	Bratislava C'Slov.	słow.
Slovak-Ameryka	N. Jork	słow.
Sławiańskaja Zaria	Praga	ros.
Słowo	Czerniowce	ukr.
Słowo	Ryga	ros.
Soborna Ukraina	Wiedeń	ukr.
Socha i Mołot	Mohylów	ros.
Sonntagspost	Chicago	niem.
Soviet Russia	N. Jork	ros.
Studentskyj Wistnyk	Praga	ukr.
Swit	Wilkes-Borre(Amer.)	ros.
Swit	Moskwa	pol.
Swoboda	Kladno	czesk.
Swoboda	Jersey-City (Amer.)	ukr.
Syndykalist der	Berlin	uiem.
Sztern der	N. Jork	żyd.
Sztern der	Kijów	żyd.
Tagesbote	Brno-Czechosł.	niem.
Teschner Volksbote	Morawska-Ostrawa	niem.
Tevyne (Ojczyzna)	N. Jork	litewski
Tog und Warhajt	N. Jork	żyd.
Trybuna Robotnicza	Chicago	pol.
Ukraina	Chicago	ukr.
Ukraińska Hromada	N. Jork	ukr.
Ukrainskyj Kozak	Monachium	ukr.
Ukrainskyj Skytalec	Wiedeń	ukr.
Ukraiński Szczodenni Wisty	N. Jork	ukr.
Ukraiński Chliborob	Union Victorja (Brazylja	ukr.
Ukraińska Hazeta	N. Jork	ukr.
Ukrainskyj Hołos	Winnipeg	ukr.
Ukr. Njujorskyj Wistnyk	N. Jork	ukr.
Ukraińskie Zyttia	Charbin	ukr.
Ukr. Robotniczy Wisty	Winnipeg	ukr.
Ukrainskyj Prapor	Berlin	ukr.
Ukr. Słowo	Berlin	ukr.
Ukr. Respublika	Paryż	ukr.
Ukr. Student	Praga	ukr.
Ukraiński Wisty	Paryż	ukr.
Unzer Sztime	Londyn	żyd.
Vorwärts	Czerniowce	niem.
Vorwärts	Praga	niem.
Vytis	Chicago	litewski
Walka	Paryż	polski
Weker der	Wiedeń	żyd.
Weltrewolution die	Berlin	niem.
Westukrainische Presseagentur	Wiedeń	niem.
Wieczernieje Radio	Charków	ros.
Wiener Morgenzeitung	Wiedeń	niem.
Wisty	Charków	ukr.
Włościańska Gazeta	Połock	polski
Wremia	Berlin	ros.
Wola	Wiedeń	ukr.
Wołna	N. Jork	ros.
Wpered	Użgorod	ukr.
Wpieriod	Mińsk	ros.
Zapadnaja Zaria	Witebsk	ros.
Zorja	Cleveland Ohio	ukr.
Zorka	Mińsk	żyd.
Zwiezda	Mińsk	ros.
Zało (dodatek do Prołoma	N. Jork	ukr.
Zema	Berno Mor.	czeski
Zyttia	Czerniowce	ukr.

B.

27.

Wyjaśnienie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej *w sprawie zmiany taryfy Zakładu ubezpieczenia od wypadków.*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej na mocy ust. ostatniego § 16 ustawy z dnia 28-go grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (austr. dz. u. p. № 1 z r. 1888) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. № 65, poz. 413, na podstawie sprawozdania Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie z r. 1925 zarządziło:

Obniżenie taryfy opłat Zakładu ubezpieczenia od wypadków w ten sposób, iż na czas od 1 lipca do 31 grudnia 1926 r. opłata wynosić będzie dla pierwszej procentowej klasy niebezpieczeństwa 0,06 zł., dla setnej procentowej klasy niebezpieczeństwa 6 zł. od każdych 100 zł. zarobku, zaś na czas od 1 stycznia 1927 r. do 31 grudnia 1927 r. opłata wynosić będzie dla pierwszej procentowej klasy niebezpieczeństwa 0,05 zł., a dla setnej procentowej klasy niebezpieczeństwa 5 zł.

28.

Opłaty stemplowe obowiązujące w dziale służby zdrowia.

Wobec wejścia w życie z dniem 1 stycznia 1927 r. ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. № 98 poz. 570) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że w dziale służby zdrowia obowiązują między innemi następujące opłaty stemplowe:

1. Podania o wydawanie zaświadczeń stałych; stwierdzających uprawnienia lekarskie, lekarsko-dentystyczne i t. p., podlegają opłacie stemplowej w wysokości 3 zł., załączniki po 50 gr. każdy i same zaświadczenia—3 zł.

2. Podania o udzielenie tymczasowych pozwoleń na wykonywanie praktyki lekarskiej, lekarsko-dentystycznej i t. p. podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 zł., załączniki po 50 gr. każdy i same pozwolenia—20 zł.

3. Podania o udzielenie zezwoleń na otwarcie przychodni lekarskich, lekarsko-dentystycznych i t. p. podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 zł. załączniki po 50 gr. każdy i same pozwolenia—20 zł.

4. Podania o zezwolenie na otwarcie gabinetów lekarsko dentystycznych, dentystycznych i t. p. podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 zł., załączniki po 50 gr. każdy i same pozwolenia—3 zł.

5. Podania o wydanie świadectw lekarskich podlegają opłacie stemplowej w wysokości 3 zł., załączniki po 50 gr. każdy i same świadectwa—3 zł.

29.

Budowa dróg klinkierowych i Wytwórni klinkierni w Lubelszczyźnie.

I. Stan dróg. Materjały używane do budowy dróg. Klinkier.

„Jednym z najpoważniejszych czynników gospodarczego rozwoju Polski i podniesienia Jej dobrobytu są dobre drogi“. Zdanie to, z którym każdy wreszcie zgodzić się musi, było niejednokrotnie wygłaszane przez przedstawicieli Rządu, Sejmu i Prasy. Niestety między mową a czynem bywa zbyt wielka przepaść — tak się stało i w tym wypadku, gdyż bardzo niewiele u nas zrobiono do tej pory w kierunku poprawy dróg, szczególnie we wschodniej połaci kraju. Nie mówiąc już nawet o Kresach Wschodnich, gdzie całe osiedla ludzkie są zupełnie odcięte jesienią i wiosną od świata, musimy stwierdzić, że w południowo-wschodniej części najbogatszego pod względem rolniczym województwa—Lubelszczyzny, a to w powiatach: Lubelskim, Chełmskim, Hrubieszowskim, Tomaszowskim, Krasnostawskim, Zamojskim, Biłgorajskim i Janowskim drogi są do tego stopnia nieprzejeżdżalne, że na całe jesienne i wiosenne miesiące wszelki ruch na tych drogach ustaje, a zatem zamiera w tych okolicach handel, a nawet przemysł. Dosyć podać naprzykład bogaty powiat Hrubieszowski, który dotychczas liczy przejeżdżalnych dróg bitych 27 kilometrów na ogólną ilość dróg publicznych przeszło 1000 klm. Przyczyny tego złego stanu dróg szukać należy w specjalnej polityce rządu rosyjskiego, który unikał budowania dróg na pograniczu z Austrją i w kompletnym braku w tych okolicach zdatnego do budowy kamienia.

Minęły jednak czasy obcych rządów, a w sprawie ulepszenia dróg na wspomnianym terenie nie zrobiono prawie nic, bo w ciągu 8-miu lat istnienia Państwa Polskiego na ogólną ilość 7.000 klm. złych dróg gruntowych (państwowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych) pobudowano dróg bitych państwowych 17 klm. i dróg samorządowych 39 klm., na co samorządy wydatkowały około 1.300.000 zł.

Wobec tego, że powiaty te liczą 2.000.000 podatkowych morgów bogatej ziemi, wydatek roczny z 1 morga na budowę dróg wyniósł 8 gr.

Państwa zachodniej Europy jeszcze przed wielką wojną posiadały całe sieci doskonałych dróg bitych, dzisiaj nie zaniedbują jednak dalszego ich rozwoju, jeszcze intensywniej budują nowe drogi i ulepszają stare, dostosowując je do ruchu automobilowego.

Oczywiście za biedni jesteśmy, abyśmy mogli budować drogi kosztowne (betonowe, asfaltowe i t. d.) ale zbiedniejemy jeszcze więcej nie budując żadnych.

Zdaje sobie z tego sprawę nasze Ministerstwo Robót Publicznych, ale jest to jeszcze większą bolączką Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego i Samorządów wymienionych powiatów. Dla tych ostatnich budowa dróg jest kwestją „być albo nie być“, gdyż ludność miejscowa postawiła to za główne ich zadanie i gotowa jest niejednokrotnie ponosić jaknajwiększe ofiary, aby tą sprawę posuwać naprzód. Ze wszystkich nakładanych podatków chociaż ciężkim, lecz najmilej przez rolnika widzianym podatkiem jest „drogowy“, gdyż zupełnie słusznie on sądzi, że tylko przez ulepszenie dróg może się podnieść wartość i jego majątku.

Przystępując do budowy dróg, Samorządy wspomnianych powiatów natknęły się na wielką przeszkodę—brak zdatnego do budowy kamienia. I rzeczywiście, południowa część Lubelszczyzny, będąc nadzwyczaj ubogą w twarde gatunki kamienia, jest zupełnie pozbawioną kamienia narzutowego, pozostałego jak w północnej części Województwa, tak i w innych okolicach Polski, po ustąpieniu lodowców, jako okruchy skał przeniesionych ze Skandynawji i Finlandji. Miejscowy kamień w postaci nadzwyczaj miękkiego, prędko ścierającego się od przejazdów, lasującego i rozmiękczającego się od deszczów — wapniaka, lub niewiele mocniejszego krzemiano - muszlowego konglomeratu, nie nadaje się ani do budowy, ani do konserwacji dróg jak ze względów technicznych tak i ekonomicznych. Przed rozpoczęciem budowy zaprojektowanej drogi na terenie któregokolwiek z południowych powiatów zawsze powstawało zapytanie: „skąd sprowadzać kamień na nawierzchnię i jaki“. Ponieważ transport kamienia jest tak drogi, że często dwukrotnie przewyższa jego własny koszt O. D. R. P. i niektóre samorządy zdecydowały sprowadzać tylko kamień twardy z najbliżej odległych kamieniołomów wołyńskich (granit z Klesowa, bazalt z Bereztowca). Jednak i to zdecydowanie się na poniesienie wielkich kosztów częstokroć nie rozwiązywało kwestji, gdyż ani źle zorganizowane kamieniołomy wołyńskie nie były w stanie wobec wielkich zapotrzebowań dostarczyć kamienia, ani kolej z braku wagonów go wywieźć. Wskutek tego budowa dróg odkładała się z roku na rok, dobre chęci zużyły się na poszukiwanie kamienia, a niewielkie kredyty szły na skromne podtrzymywanie fatalnych istniejących dróg.

Te same trudności i kosztowne doświadczenie budowy dróg z kamienia miejscowego droga Lublin — Zamość — Tomaszów — Chełm — Hrubieszów zmusiły były rząd rosyjski pójść za przykładem państw Zachodnio-Europejskich i zacząć zastosowywać do budowy dróg materjał sztuczny t. j. klinkier. W celu zaznajomienia się z wyrobem tego klinkieru, z budową i konserwacją dróg klinkierowych byli delegowani za granicę inżynierowie Siennicki i Zborowski.

Budowę dróg klinkierowych, czyli bruków układanych z cegły wypalonej w specjalnych piecach do stanu zeszklenia się masy zaczęto stosować już przed 120 laty w niektórych państwach zachodniej Europy, gdzie dawał się odczuwać brak odpowiedniego do budowy kamienia. Pierwsza droga była zbudowana w Holandji w r. 1809, a następnie w bardzo szybkim tempie zaczęto budować w W. Ks. Oldenburgskim, w Ks. Szlezwig-Holsztejn, w Prusach Wschodnich, Hannowerze, Bawarji, na Węgrzech, w Anglji i w Rosji. W r. 1885 rozpoczęły budowę dróg klinkierowych i Stany Zjedn. Północnej Ameryki, gdzie w kilkanaście lat przebudowano klinkierem cały szereg większych miast i dróg podjazdowych.

Dzisiaj po 40 letnim doświadczeniu budowa dróg klinkierowych w Ameryce w dalszym ciągu jest stosowana z dobrym wynikiem i nie zważając na wzmożony ruch samochodowy, drogi klinkierowe konkurują z drogami betonowemi i asfaltowemi.

W Polsce pierwsza Klinkiernia była pobudowana przez b. rząd rosyjski w Zamościu w r. 1883, a po 20 latach na podstawie praktyki i doskonałych wyników w stosowaniu klinkieru do budowy dróg pobudowano jeszcze 3 Klinkiernie: w Izbicy w roku 1903—4, w Białopolu w r. 1909 i w Budach w 1913. Oprócz tego w roku 1903 powstała Klinkiernia z inicjatywy prywatnej w Lublinie, specjalnie dla potrzeb miasta.

Cztery Klinkiernie państwowe były obliczone na produkcję klinkieru wystarczającą na budowę 100 klm. dróg w ciągu 5 lat, a następnie li tylko na ich podtrzymanie. I rzeczywiście rząd rosyjski zdążył pobudować kilkadziesiąt kilometrów dróg klinkierowych, które przetrwały wojnę europejską i dają nam możność sądzić o dużej wartości podobnych dróg; wtedy, kiedy w najwięcej opanowanych przez wojnę okolicach nie zostało śladu dróg bitych z kamienia tłuczonego, klinkierowe bez remontu przetrwały do dnia dzisiejszego.

Sprawa zastosowania klinkieru do budowy i utrzymania dróg była i jest przedmiotem wszechstronnych i dokładnych badań specjalistów, i wyniki tych badań zawsze były na korzyść klinkieru. Klinkier jako materjał do budowy twardej nawierzchni dróg oddawna został uznany jako materjał pierwszorzędny, zawdzięczając swojej wytrzymałości na działania mechaniczne i wpływy atmosferyczne. Wytrzymałość klinkieru na ciśnienie (rozdrabianie) wynosi od 700 do 1200 klg. na 1 cm.^{2} i znacznie przewyższa dopuszczalne obciążenie dla dróg bitych. W praktyce drogowej rzadko wogóle zdarza się, aby klinkier musiał wytrzymywać ciśnienie większe jak 140 klg. na cm^2. Polskie zaś przepisy porządkowe na drogach publicznych ograniczają nawet obciążenie kół pojazdów mechanicznych do 150 kg. na ctm. bież. szerokości obręczy kół. Ponieważ klinkier nawet gorszych gatunków posiada wytrzymałość znacznie przewyższającą dopuszczalne normy dla obciążenia przeto sprawa badania wytrzymałości klinkieru na ciśnienie została uznana w Ameryce za zbyteczną i przy odbiorze klinkieru od fabrykantów próba na ciśnienie wogóle nie uskutecznia się. Badania klinkieru na wpływy atmosferyczne i działanie mrozu wykazały, że klinkier jest zupełnie wytrzymały i zaliczony został pod tym względem do materjałów bardzo mocnych.

Napawanie się wodą klinkieru wynosi zaledwie 1 — 1$^1/_2$%. Wytrzymałość na ścieranie klinkieru wyraża się współczynnikiem 1,85, gdy dla dolomitów współczynnik ten stanowi 3,54 a dla wapieni 3, t. j. wytrzymałość na ścieralność klinkieru jest prawie 2 razy większa jak dolomitów i wapieni. Pod względem ścieralności klinkier ustępuje granitom (0,54 — 0,92) gnejsom (0,58) i piaskowcom kwarcytowzm (0,45). Jednak wytrzymałość klinkieru na ścieranie jest zupełnie dla celów praktycznych wystarczająca, dowodem czego mogą służyć drogi klinkierowe w krajach zach. Europy i Ameryki, gdzie nawierzchnia klinkierowa służy bez przekładania od 25 do 40 lat, jest przyjemną dla jazdy, równą i gładką, nie daje kurzu i błota i dlatego uznaną jest za higjeniczną i stosuje się w miastach i na drogach podmiejskich. Dowodem może służyć Holandja, gdzie 1200 klm. dróg państwowych i 2000 klm. dróg gminnych wybrukowano klinkierem, albo Ameryka, gdzie jeszcze przed rokiem 1914 było przeszło 2,500 klm. dróg klinkierowych. Stany Zjednoczone Ameryki Półn. zużywają około 100 miljonów sztuk klinkieru rocznie. Obecnie przy znacznym rozwoju ruchu samochodowego i innych pojazdów mechanicznych na drogach bitych i w związku z tem zmiany warunków zużywania się nawierzchni, sprawa budowy dróg klinkierowych staje się szczególnie aktualną. Wzmożony ruch samochodowy postawił nowe zadania techniczne przy wykonywaniu twardej nawierzchni, która powinna być trwałą i wytrzymałą na szybki ruch samochodów osobowych i ciężarowych, nie dawać kurzu, dawać mały opór dla ruchu i być łatwą dla naprawy. Ruch samochodowy wpłynął na zmianę czynników określających charakter zużycia nawierzchni, a mianowicie na sposób zaczepienia siły i szybkości ruchu. Prostopadłe ciśnienie obciążonych kół zaprzęgu konnego na nawierzchnię zmieniło się na tangencjalne, wobec zaczepienia pociągowej siły samochodu na obręczach kół, a zwiększona szybkość ruchu stwarza za samochodem wiry wysysające z nawierzchni miał i lepiszcze, co powoduje prędsze rozluźnienie się nawierzchni z tłucznia kamiennego. Dla tego też obecnie do nawierzchni z tłucznia kamiennego wprowadzane są najrozmaitsze mieszaniny bitumiczne wzmacniające nawierzchnię i usuwające kurz, względnie nawierzchnię budowane są jako betonowe, asfaltowe lub klinkierowe. Współczynnik oporu ruchu (średni) dla bruku klinkierowego według badań prof. Bakera w Ameryce wynosi 0,0085. Ten sam współczynnik według danych amerykańskich dla innych nawierzchni wynosi:

dla nawierzchni z betonu lub stalo-betonu 0,0075-0,02
„ „ asfaltowej 0,015-0,035
„ „ tłucznia granitowego . 0,01-0,03

Należy nie zapominać jednak, że dla wybudowania dobrej i trwałej drogi klinkierowej niedostatecznym jest posiadanie dobrego klinkieru na nawierzchnię, ale niezbędnym jest i prawidłowe zbudowanie tej drogi. Nie wdając się w szczegóły budowy dróg klinkierowych, zaznacza się jednak, że w Lubelszczyźnie są odcinki dróg dobrze zbudowanych, które przetrwały bez remontu już 15 — 20 lat i gotowe są przetrwać drugie tyle, natomiast są i takie bruki, które będąc ułożone na źle przygotowanym podtorzu, na złym - wilgotnym piasku już po paru latach się pozapadały, ale klinkier się zachował i nie stracił na wartości.

Uznając klinkier za pierwszorzędny materjał do budowy dróg, należałoby zainteresowane powiaty zaopatrzyć w takowy, chociażby w tej ilości która winna zastąpić brakujący kamień.

Wytwórnie klinkieru, o których wspominano uprzednio zostały znacznie zniszczone przez wojnę i w ostatnich latach dopiero 3 z nich: Zamość,

Budy i Białopole odbudowane i puszczone w ruch przez Sejmiki: Zamojski, Tomaszowski i Hrubieszowski. Te Klinkiernie, jak wykażę niżej, w niewielkiej zaledwie części mogą pokryć zapotrzebowanie na klinkier do budowy projektowanych dróg, i dlatego należałoby pobudować ich cały szereg w tych okolicach, gdzie niema kamienia i trudno go sprowadzać, a natomiast jest glina nadająca się do wyrobu klinkieru.

Żeby dać możność wyliczenia potrzebnej ilości klinkieru chociażby dla minimalnej rocznej rozbudowy dróg klinkierowych na terenie wymienionych powiatów, podaje się poniżej tablicę wskazującą ilość dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych, projektowanych do przebudowy na drogi bite, jak również i dróg gruntowych, gminnych, z których chociażby minimalny procent winien być co rok przebudowany.

POWIATY	Dróg państwowych klm.	Dróg wojewódzkich: klm.	Dróg powiatowych klm.	Dróg gminnych klm.	Ilość kilometrów do wyklinkierowania w ciągu 20 lat	Ilość kilometrów do wyklinkierowania w ciągu 1 roku	Potrzebna ilość klinkieru rocznie w tysiącach
Lubelski . . .	—	56	147	1073	155	7.75	2.197
Janowski . . .	17	27	179	1021	163	8.15	2.311
Krasnostawski .	—	29	88	449	81	4.05	1.148
Zamojski . . .	29	8	95	433	88	4.40	1.247
Tomaszowski .	—	—	206	442	125	6.25	1.772
Hrubieszowski .	85	35	135	780	166	8.30	2.353
Chełmski . . .	22	42	151	821	149	7.45	2.112
Ogółem .	153	197	1001	5019	927	46.25	13.140

Jeżeli dodamy do tego roczne zapotrzebowanie na brukowanie i konserwację ulic: Lublina na 4 klm., Chełma na 1 klm., Krasnegostawu 0,5 klm., Janowa 0,5 klm., Kraśnika 0,5 klm., Zamościa 1 klm., Hrubieszowa 1 klm. i Tomaszowa 0,5 klm., to do sumy 13.140 tys. sztuk klinkieru potrzebnego dla powiatów dojdzie 9 klm. X 283,5 tys. = 2.550 tys., czyli ogólna ilość klinkieru wyniesie 15,700 tys. sztuk.

W tablicy powyższej przyjęto, że z ogólnej ilości dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych klinkierem wyłożone tylko będzie 50%, (reszta kamieniem), z dróg zaś gminnych 5% rocznie. Okres 20 lat przyjęto na tej zasadzie, że po 20 latach (bruk na podłożu z piasku) należy przebudować szosę klinkierową na nowo, lub też tąż samą ilością klinkieru podtrzymywać ją w ciągu tych 20 lat, aby mogła z tym samym skutkiem służyć dalej.

Jak widać z powyższych obliczeń roczne minimalne zapotrzebowanie klinkieru dla 7 powiatów z miastami jest 15,700,000 sztuk, ponieważ zaś istniejące 3 y Klinkiernie (Zamość, Budy i Białopole) mogą wyprodukować zaledwie 4,500,000 sztuk rocznie, należałoby pobudować jeszcze 5 Klinkierni z roczną produkcją 11.200.000 szt. czyli po 2.240.000 sztuk każda. Sądząc z zapotrzebowania danych powiatów, wykazanego w tablicy, niezbędnym byłoby wybudowanie fabryk klinkieru w powiatach: Lubelskim, Krasnostawskim, Janowskim, Chełmskim i Hrubieszowskim. Co się tyczy miejsca budowy, to należałoby dla jego wyboru kierować się następującemi względami:

1) terenem odpowiedniej gliny,

2) punktem rozgałęzienia jaknajwiększej ilości projektowanych do budowy dróg w swoim powiecie i sąsiednim.

3) bliskością stacji kolei żelaznej dla łatwości dostawy opału i wywozu klinkieru.

Po dokładnem rozejrzeniu się w mapie projektowanych do budowy dróg i po przyjęciu pod uwagę powyższych warunków, rzucają się w oczy następujące punkty, nadające się do budowy Klinkierni:

1) Lublin — powiat Lubelski.
2) Izbica — powiat Krasnostawski (Odbud. państw. Klink).
3) Chełm — pow. Chełmski.
4) Werbkowice — powiat Hrubieszowski.
5) Okolice Kraśnika — powiat Janowski.

II. Klinkiernie. Produkcja klinkieru.

Celowość budowy klinkierni może jednak być usprawiedliwiona tylko wówczas, kiedy koszt budowy dróg klinkierowych nie będzie zbyt wysoki, w każdym razie nie będzie przewyższać kosztu budowy dróg z kamienia tłuczonego, sprowadzonego na miejsce z innych okolic.

Dla określenia kosztów budowy dróg klinkierowych, względnie dla odnalezienia stosunku tych kosztów do budowy dróg z tłucznia kamiennego, należy przedewszystkiem obliczyć koszt

budowy samych Klinkierni, następnie zaś koszt produkcji klinkieru.

A) Koszt budowy Klinkierni z piecem gazowym Mejnheima o 16-tu komorach z 2-ma gazogeneratorami, z całkowitym kompletem maszyn, z suszarniami, pomieszczeniami dla kierownictwa i robotników i z terenem gliny wystarczającym najmniej na 50 lat jest następujący:

I. Fabryka.

a) budynek fabryczny 8.000 m^3. . .	9.600 dol.
b) piec Mejnheima z kanałami o 16-tu komorach	13.300 „
c) 2 generatory	2.200 „
d) komin fabryczny	1.300 „
e) kanały od generator. do komina .	500 „
f) urządzenie suszarni nad piecem .	1.000 „
g) wierza ciśnień	600 „

h) maszyny i warsztaty:

lokomila lub motor	1.650 dol.	
prasa Abersona	800 „	
gniotownik	500 „	
elewator	500 „	
winda	330 „	
pompa	300 „	
transmisja, pasy etc.	800 „	
2 dotłaczarki ręczne	600 „	
wagoniki i kolejki	400 „	
warsztat ślusarski	300 „	
klepki, taczki i in. drobne	120 „	6.300 dol.

2) dwie suszarnie powietrzne (szopy) 2.200 m^2 4.400 dol.

3) stajnie i magazyny mur. 1200 m^3	1.300 dol.
4) dom dla robotników mur. 300 m^3	6.000 dol.
5) dom dla kierownictwa	2.500 dol.
6) zabudowania gospod. i ogrodz.	1.000 dol.
7) grunt z gliną 10 ha.	2.000 dol.

Ogólny koszt budowy 1 klinkierni 52.000 dol.

Budowa *5 klinkierni* uczyni *260 000 dol.*

Jeżeli doliczyć 40,000 dol. na kupno inwentarza i na kapitał obrotowy, ogólny potrzebny kapitał dla budowy i uruchomienia fabryk należy obliczać na *300.000 dolarów.*

B. Koszt produkcji 1000 sztuk klinkieru:

1) Koszt produkowania surówki	1,70 dol.
2) „ wypalenia	2,80 „
3) „ remontu zwycz. fabryki	0,21 „
4) „ dozoru klinkierni	0,67 „
5) „ podatków	0,55 „
6) „ asekuracji fabryki	0,10 „
7) „ administr. i rozch. handl.	0,67 „
Razem	6,70 dol.

Ogólny samokoszt 1000 szt. *klinkieru*—6,70 dol.

Sprzedając klinkier po 10 dolarów za 1000 sztuk otrzymamy zysk na pokrycie amortyzacji kapitału i na %% od tego kapitału 3,30 dol. na 1000 sztuk czyli na 11.000 tys. 36300 dol. Rozkładając koszta budowy klinkierni na 30 lat, t. j. strącając na amortyzację 10.000 dolarów, otrzymamy roczny zysk od kapitału 26 300 dolarów, co stanowi przeciętny % roczny w ciągu tych 30 lat przeszło 20%. Z tego widzimy, że kapitał włożony w budowę fabryk jest w zupełności zabezpieczony i dostatecznie oprocentowany.

Teraz należy wyjaśnić dobrze, czy przy określonej wyżej cenie klinkieru 10 dol.=90 zł. za 1000 sztuk budowa szosy nie będzie zbyt drogą, i czy klinkier wytrzyma konkurencję z kamieniem importowanym z mniej lub więcej odległych okolic.

III. Koszta budowy dróg klinkierowych i kamiennych Tablice porównawcze.

Dla podliczenia kosztów budowy dróg muszę najpierw podać poszczególne ceny materjałów, następnie analizę cen materjałów i robocizny przy ich budowie. Ceny poniższe podane są przez Dyrekcję Robót Publicznych w Lublinie, jako przeciętne na podstawie danych, zaczerpniętych z budowy dróg w roku bieżącym na terenie omawianych powiatów. Cena klinkieru wzięta jest z powyższych obliczeń loco klinkiernia przy stacji kolejowej, cena kamienia lub tłucznia loco ta sama stacja kolejowa, reszta zaś materjałów loco budowa drogi, a więc:

Cena 1 tys. sztuk klinkieru prasowanego 90 zł.
„ przeciętna 1 m^3 kamienia twardego (granit lub bazalt wołyński) . . . . 26 zł.
„ przeciętna 1 m^3 kamienia miękkiego miejscowego na podkład . . . . . 10 zł.
„ przeciętna 1 m^3 piasku . . . . . . 4 zł.
„ przeciętna 1 m^3 betonu na podkład (1:3:5) 55 zł.
„ przeciętna 1 m^3 zaprawy cement. (1:3) 60 zł.

Koszt przewozu końmi 1000 szt.

	klinkieru—1 m^3 kamienia:
do 10 klm. — 15 zł.	10 zł.
do 20 klm. — 25 zł.	17 zł.
do 30 klm. — 35 zł.	25 zł.

Ilość klinkieru na 1 m^2 nawierzchni szosy—63 szt.
„ „ na 1 klm. „ „ szer. 4,5 mb. 283.500 szt.
„ „ na 1 m^2 podkładu (na płask) 36 szt.
„ „ na 1 klm. podkł. (na płask) 162.000 szt.
„ kamienia twardego na 1 m^2 nawierzchni szosy 0,14 m^3
„ kamienia twardego na 1 klm. nawierzchni szosy 630 m^3
„ kamienia twardego na 1 m^2 podkładu 0,16 m^3
„ kamienia twardego na 1 klm. „ 720 m^3
„ kamienia miejscowego na 1 m^2 „ 0,18 m^3

Koszt budowy 1 m^2 szosy.

I. Z klinkieru prasowanego na podkładzie 20 cm. piasku:

klinkieru na nawierzchnię 0,063 x 90	5,67 zł.
piasku na podkład 0,2 x 4	0,80 zł.
piasku na zasypanie fug 0,04 x 4	0,16 zł.
podsypanie tego piasku 0,2 x 0,5	0,10 zł.
zasypanie fug piaskiem 0,04 x 1,0	0,04 zł.
ułożenie klinkieru	0,60 zł.
uwałowanie konnym wałem 180 : 4,500	0,04 zł.
Razem	7,41 zł.

1 m^2—7,41 zł.—1 klm. (przy szer. 4,5 m.)—33,345 zł.

Koszt budowy w odległości od klinkierni:

do 10 klm.—1 m^2 + 7,41 : 0,94 = 8,35 zł. — 1 klm. 37,575 zł.

do 20 klm.—1 m^2 + 7,41 : 1,57 = 8,98 zł. — 1 klm. 40,410 zł.

do 30 klm. — 1 m² + 7,41 : 2,20 = 9,61 zł. — 1 klm. 43,245 zł.

II. *Z klinkieru pras. na podkładzie z kamienia miejscowego:*

klinkieru na nawierzchnię 0,063 x 90	5,67 zł.
kamienia na podkład 0,18 x 10	1,80 zł.
piasku na podkład 0,15 x 0,4	0,60 zł.
rozsypanie tego piasku 0,15 x 0,5	0,08 zł.
piasku na zapełnienie fug 0,04 x 4	0,16 zł.
rozsypanie tego piasku 0,04 x 1	0,04 zł.
ułożenie podkładu (akord)	0,40 zł.
ułożenie klinkieru (akord)	0,60 zł.
uwałowanie podkładu i nawierzchni	0,08 zł.
Razem	9,43 zł.

1 m² — 9,43 zł. — 1 klm. 42,435 zł.

Koszt budowy w odległości od klinkierni

do 10 klm. — 1 m² — 9,43 + 0,94 = 10,37 zł. — 1 klm. 46,665 zł.
do 20 klm. — 1 m² — 9,43 + 1,57 = 11,00 zł. — 1 klm. 49,500 zł.
do 30 klm. — 1 m² — 9,43 + 2,20 = 11,63 zł. — 1 klm. 52.335 zł.

III. *Z klinkieru prasowanego na popkłady z klinkieru na płask.*

klinkieru na nawierzchnię 0,063 x 90	5,67 zł.
klinkieru na podkład 0,036 x 90	3,24 zł.
piasek i robocizna j. w.	0,88 zł.
ułożenie podkładu (akord)	0,30 zł.
ułożenie nawierzchni (akord)	0,60 zł.
uwałowanie j. w.	0,04 zł.
Razem	10,73 zł.

1 m² — 10,73 zł. 1 klm. — 48,285 zł.

Koszt budowy wodległości od klinkierni:

do 10 klm. — 1 m² — 10.73 + 1,38 = 12,11 zł. — 1 klm. 54.495 zł.
do 20 klm. — 1 m² — 10,73 + 2,47 = 13,20 zł. — 1 klm. 59,400 zł.
do 30 klm. — 1 m² — 10,73 + 3,46 = 14,19 zł. — 1 klm. 63,855 zł.

IV. *Z klinkieru pras. ua podkł. betonowym z zalaniem fug cementem:*

klinkieru na nawierzchnię 0,063 x 90	5,67 zł.
betonu na podkład z roboc. 0,1 x 55	5,50 zł.
piasku na podsypkę z roboc. 0,05 x 4,5	0,23 zł.
ułożenie klinkieru i uwałowanie j. w.	0,64 zł.
zalanie fug zapr. cement. z robocizną	0,90 zł.
Razem	12,94 zł.

1 m² — 12,94 zł. . . 1 klm. — 58,230 zł.

Koszt budowy w odległości od klinkierni:

do 10 klm. 1 m² — 12,94 + 0,94 = 13,88 zł. — 1 klm. 62,460 zł.
do 20 klm. 1 m² — 12,94 + 1,57 = 14,51 zł. — 1 klm. 65,295 zł.
do 30 klm. 1 m² — 12,94 + 2,20 = 15,14 zł. — 1 klm. 68,130 zł.

V. *Z tłuczonego kamienia twardego, na podkładzie z kamienia miękiego (miejscowego).*

kamienia na nawierzchnię 0,14 x 26	3,64 zł.
kamienia na podkład 0,18 x 10	1,80 zł.
tłuczenie kamienia 0,14 x 5	0,70 zł.
piasku na podsypkę 0,15 x 4	0,60 zł.
rozsypanie tego piasku 0,15 x 0,5	0,08 zł.
ułożenie podkładu 1 m² x 0,40	0,40 zł.
rozsypanie tłucznia 0,14 x 0.85	0,12 zł.
uwałowanie z dostawą wody, paliwa itp.	0,45 zł.
rozsypanie miału kamiennego i żwiru	0,23 zł.
Razem	8,02 zł.

1 m² — 8,02 zł. . . 1 klm. — 36,090 zł.

Koszt budowy w odległości od stacji kolejowej:

do 10 klm. 1 m² — 8,02 + 1,40 = 9,42 zł. — 1 klm. 42.390 zł.
do 20 klm. 1 m² — 8,02 + 2,38 = 10,40 zł. — 1 klm. 46,800 zł.
do 30 klm. 1 m² — 8,02 + 3,50 = 11,52 zł. — 1 klm. 51,840 zł.

VI. *Z tłuczonego kamienia twardego na podkładzie z kamienia twardego:*

kamienia na nawierzchnię 0.14 x 26	3,64 zł.
kamienia na podkład 0,16 x 26	4,16 zł.
tłuczenie kamienia 0,14 x 5	0,70 zł.
piasku i rozsypanie j. w.	0,68 zł.
ułożenie podkładu j. w.	0,40 zł.
rozsypanie tłucznia j. w.	0,12 zł.
uwałowanie j. w.	0,45 zł.
rozsypanie miału kamiennego i żwiru	0,23 zł.
Razem	10,38 zł.

1 m² — 10,38 zł. . . 1 klm. — 46,710 zł.

Koszt budowy w odległości od stacji kolejowej:

do 10 klm. 1 m² — 10,38 + 3,00 = 13,38 zł. — 1 klm. 60,210 zł.
do 20 klm. 1 m² — 10,38 + 5,10 = 15,48 zł. — 1 klm. 69,660 zł.
do 30 klm. 1 m² — 10,38 + 7,50 = 17,88 zł. — 1 klm. 80,460 zł.

Dla łatwiejszego zorjentowania się w kosztach budowy i możności porównania, z powyższych analiz podaję następującą tablicę:

Budowa szosy od Klinkierni lub stacji kolejowej w odległości		Koszt drogi klinkierowej podkład z piasku Zł.	Koszt drogi klinkierowej, podkład z kamienia miejscowego Zł.	Koszt drogi klinkierowej podkład z klinkieru na płask Zł.	Koszt drogi klinkierowej podkład z betonu zalanej cementem Zł.	Koszt drogi z tłucznia kam. podkład z kamienia miejscowego Zł.	Koszt drogi z tłucznia kamiennego podkład z kamienia twardego Zł.
do 10 km.	1 m.²	8.35	10.37	12.11	13.88	9.42	13.38
	1 km.	37.575	46.665	54.495	62.460	42.390	60.210
do 20 km.	1 m.²	8.98	11.00	13.20	14.51	10.40	15.48
	1 km.	40.410	49.500	59.400	65.295	46.800	69.660
do 30 km.	1 m.²	9.61	11.69	14.19	15.14	11.52	17.88
	1 km.	43.245	52.335	63.855	68.130	51.840	80.460

Niesłusznym jednak byłoby brać pod uwagę jedynie koszta samej budowy drogi, rzeczywista jej wartość da się określić, o ile dołączymy do pierwotnych kosztów jeszcze koszta jej eksploatacji chociażby w pierwszych 10-ciu latach.

Praktyka wykazała, że 1 klm. szosy klinkierowej o szerok. 4,5 mtr. bież. na podkładzie piaskowym wymaga do remontu w ciągu pierwszych 5 lat po 3000 sztuk klinkieru, na podkładzie twardym po 1,800 sztuk klinkieru, w ciągu następnych 5 lat, w pierwszym wypadku po 10,000 sztuk, w drugim zaś po 5,400 sztuk klinkieru; czyli 1 m² bruku klinkierowego wymaga w ciągu 10 lat:

na podkładzie piaskowym 14,5 szt. klinkieru
na podkładzie twardym 8,0 szt. klinkieru

Co się tyczy szosy z tłucznia kamiennego, to takowa wymaga do remontu w ciągu 10 lat: na podkładzie twardym 500 m³, a na podkładzie miękim 650 m³ tłucznia kamiennego, czyli w pierwszym wypadku na 1 m² szosy — 0,111 m³, w drugim zaś — 0,144 m³ tłucznia. Z tych danych możemy określić koszt utrzymania 1 m² drogi w ciągu 10 lat:

a) Drogi klinkierowej na piaskowym podłożu w odległości od Klinkierni:

do 10 kl. 0.0145 x 105 . . 1.52 zł.
„ 20 „ 0.0145 x 115 . . 1.66 „
„ 30 „ 0.0145 x 125 . . 1.81 „

b) drogi klinkierowej na twardym podłożu w odległości od Klinkierni:

do 10 klm. 0.008 x 105 . 0.84 zł.
„ 20 „ 0.008 x 115 . 0.92 „
„ 30 „ 0.008 x 125 . 1.00 „

c) Drogi z tłucznia kamiennego na podłożu z kamienia miękiego:

tłucznia 0.144 x 31 . . . . . . 4.46 zł.
rozsypanie tłucznia 0.144 x 2.25 . 0.33 „
miału lub żwiru 0.0144 x 2.25 . . 0.03 „

Razem . 4.82 zł.

Koszt utrzymania tej drogi w odległ. od st. kolejowej:

do 10 klm. 4.46 — 0.144 x 10 . . 5.90 zł.
„ 20 „ 4.46 — 0.144 x 17 . . 6.90 „
„ 30 „ 4.46 — 0.144 x 25 . . 8.06 „

d) Drogi z tłucznia na twardym podłożu.

tłucznia 0.111 x 31 . . . . . . 3.44 zł.
rozsypanie tłucznia 0.111 x 2.25 . 0 25 „
miału lub żwiru 0.0111 x 2.25 . . 0.03 „

Razem . 3.72 zł.

Koszt utrzymania w odległości od stacji kolejowej:

do 10 klm. 3.44 — 0.111 x 10 . . 4.55 zł.
„ 20 „ 3.44 — 0.111 x 17 . . 5.32 „
„ 30 „ 3.44 — 0.111 x 25 . . 6.22 „

Jeżeli dodamy koszt utrzymania dróg w ciągu 10 lat do pierwszych kosztów ich budowy, to wtenczas dopiero otrzymamy rzeczywiste ostateczne koszty, według których będziemy mogli się zorjentować w wartości i celowości budowy dróg:

Tablica porównawcza.

Budowa szosy od Klinkierni lub stacji kolejowej w odległości		Koszt drogi klinkierowej podkład z piasku Zł.	Koszt drogi klinkierowej podkład z kamienia miejscowego Zł.	Koszt drogi klinkierowej podkład z klinkieru na piask Zł.	Koszt drogi klinkierowej podkład z betonu zalany cementem Zł.	Koszt drogi z tłucznia kam. podkład z kamienia miejscowego Zł.	Koszt drogi z tłucznia kamiennego podkład z kamienia twardego Zł.
do 10 km.	1 m.²	9.87	11.21	12.95	14.72	15.32	17.93
	1 km.	44.415	50.445	58.275	66.240	68.940	80.685
do 20 km.	1 m.²	10.64	11.92	14.12	15.43	17.30	20.81
	1 km.	47.880	53.640	63.540	69.435	77.850	93.645
do 30 km.	1 m.²	11.42	12.63	15.19	16.14	19.58	24.10
	1 km.	51.390	56.855	68.355	72.630	88.110	108.450

Z tej tablicy łatwo się będzie można zorjentować, że nawet najdroższa szosa klinkierowa, na podłożu betonowym, zalana w fugach cementem jest tańszą od najtańszej szosy z tłucznia kamiennego na podłożu z miejscowego miękkiego kamienia.

Na plus szos klinkierowych należy jeszcze zapisać szybkość budowy i łatwość ich utrzymania, ponieważ do wymiany popękanych, lub zapadniętych klinkierów w zupełności wystarcza siła dozorcy drogowego bez jakiejkolwiek obcej pomocy.

VI. Towarzystwo budowy i eksploatacji Klinkierni. „Polski Klinkier“.

Każdy zakład przemysłowy tylko wtedy może się utrzymać i osiągnąć realne korzyści, kiedy jest w stanie produkować dobry i tani towar. Dla osiągnięcia tego celu w stosunku do projektowanych klinkierni niezbędnym byłoby liczyć się z następującemi warunkami.

I. Budowa Klinkierni winna być przeprowadzona z zastosowaniem najnowszych urządzeń technicznych, które by pozwoliły doprowadzić wydajność do maximum, obniżając jednocześnie koszta produkcji. Nie można tego powiedzieć o istniejących Klinkierniach, pobudowanych przez rosjan. Projektując budowę tych Klinkierni rosyjscy inżynierowie brali jedynie pod uwagę tylko ilość potrzebnego klinkieru na dany rejon i budowali piece 10-cio i 12-to komorowe na wypał 1.200 — 1.500 tysięcy sztuk klinkieru, tymczasem budując piece 16-tu komorowe, przy prawie tym samym koszcie budowy fabryki, przy tych samych kosztach produkcji można byłoby otrzymać wydajność znacznie większą, bo od 2.000 tys. do 2.200 tys. sztuk klinkieru rocznie, co znacznie obniżyłoby jego cenę.

II. Poszczególne Klinkiernie, prowadzone jako samodzielne jednostki, a produkujące tani towar, zbyt są obciążone administracyjnemi i handlowemi rozchodami, dlatego też należałoby jaknajwiększą ich ilość prowadzić we wspólnym zarządzie, dało by to możność:

a) hurtowego zakupu opału i fasonowych materjałów do remontu.

b) obniżenia kosztów przewozu opału i klinkieru przez utrzymanie wspólnego lub wspólnych samochodów, co dla jednej Klinkierni jest niedościgłem.

c) stworzenie i utrzymanie laboratorjum dla dokonywania analiz chemicznych gliny używanej do wyrobu klinkieru, co podniosłoby jego wartość techniczną.

d) utrzymanie techników specjalistów, którzyby nietylko śledzili za fachowym prowadzeniem fabryki, ale i za postępem klinkierowym za granicą, udoskonalając i rozwijając ten dział techniki.

Podane powyżej kalkulacje kosztów klinkieru i budowy dróg klinkierowych przeprowadzone były przezemnie jedynie w warunkach zjednoczenia 5 Klinkierni w jedną całość i przy wspólnym niemi zarządzie, gdyż produkcja klinkieru na istniejących poszczególnych fabrykach kalkuluje się znacznie drożej.

Biorąc pod uwagę przytoczone motywy, nasuwa się myśl stworzenia wspólnego towarzystwa budowy i eksploatacji klinkierni, z udziałem w pierwszym rzędzie tych, dla których klinkier jest niezbędnym dla budowy dróg materjałem, a następnie kapitalistów, którzy chcieliby mieć swój kapitał pewnie ulokowany i dobrze oprocentowany. Ponieważ głównemi odbiorcami klinkieru jest Rząd i Samorządy powiatowe, jako instytucje prawie jedynie uprawnione do budowy dróg

— one to w pierwszym rzędzie winny być twórcami nowych fabryk klinkieru.

Prawda, że Rząd nasz jest przeciwny prowadzeniu na siebie jakichkolwiekbądź przedsiębiorstw, więc i w danym wypadku wątpliwym jest, aby zechciał wziąć w tym jakiś udział, natomiast mógłby okazać dużą pomoc Samorządom, mając do nich zaufanie, przez udzielenie, lub spowodowanie uzyskania dla nich długoterminowych kredytów. Jak wspomniałem wyżej następnym udziałowcem Towarzystwa winien być kapitalista, nie tyle może ze względu na dostarczenie brakującego Samorządom kapitału, jak ze względu na to, że całe to przedsiębiorstwo należy postawić na zasadach czysto kupieckich i przemysłowych, co dla Sejmików jako ciał zbiorowych, ograniczonych najrozmaitszemi ustawami i okólnikami, przy stale zmieniających się członkach i urzędnikach, byłoby to zadaniem zupełnie niewykonalnem.

Reasumując powyższe i nie wdając się w szczegóły tej instytucji, którą należałoby stworzyć jaknajprędzej dla możności przystąpienia do budowy dróg, narzucę następujący szkic jej organizacji:

I. W celu budowy i eksploatacji Wytwórni klinkieru zawiązuje się Spółka pod nazwą: „Towarzystwo budowy i eksploatacji Klinkierni“ w skróceniu „Polski Klinkier“.

II. Przedmiotem Spółki są:

1) przeprowadzenie studjów dla wyszukania odpowiedniej gliny, na terenach powiatów, w których Klinkiernie mają być budowane,

2) budowa narazie 5-ciu Klinkierni w powiatach: Lubelskim, Krasnostawskim, Chełmskim, Hrubieszowskim i Janowskim.

3) eksploatacja tych Klinkierni.

4) rozwijanie Spółki przez dalszą budowę Klinkierni w innych miejscowościach, pozbawionych kamienia do budowy dróg.

5) przejęcie od Rządu, względnie Samorządów istniejących Klinkierni i doprowadzenie ich do wymagań nowoczesnych.

III. Kapitał zakładowy Spółki stanowi 300,000 dolarów.

IV. Udziałowcami są:

Sejmiki: Lubelski
Krasnostawski
Chełmski
Hrubieszowski
i Janowski

z udziałem 50%

Miasta: Lublin, Chełm, Krasnystaw, Hrubieszów, Kraśnik, Janów

z udziałem od 10% do 20%

Prywatni kapitaliści: z udziałem od 30% do 40%

V. Na czele Spółki stoją:

1) Rada Nadzorcza składająca sią z przedstawicieli wszystkich powyższych instytucyj, z odpowiednią ilością głosów w stosunku do posiadanych udziałów.

2) Zarząd z 3-ch osób wybrany z pośród członków Rady.

3) Dyrektor Zarządzający z odpowiedniemi pełnomocnictwami.

4) Komisja Rewizyjna.

Lublin, dnia 24/X—1926 r.

Inż. Kaz. Danowski.

30.

Konferencja w Lub. Urzędzie Wojewódzkim w sprawie szkolnictwa

W dniu 12 stycznia b. r. odbyła się w Urzędzie Wojewódzkim z inicjatywy i pod przewodnictwem Pana Wojewody Lubelskiego A. Remiszewskiego Konferencja w sprawie szkolnictwa powszechnego, średniego i zawodowego.

W konferencji tej wzięli udział przedstawiciele: Kuratorjum Okręgu Szkolnego Lubelskiego z Panem Kuratorem Pytlakowskim na czele, Administracji Ogólnej, przemysłu, handlu i szkolnictwa zawodowego, oraz Sejmiku Garwolińskiego.

Celem konferencji było zapoczątkowanie dyskusji co do obecnego stanu szkolnictwa na terenie Województwa, najpilniejszych postulatów, które powinny znaleść uwzględnienie już w budżetach Związków Komunalnych już w okresie budżetowym 1927/1928 r. i ustalenie wytycznych dla działalności w tym kierunku ze strony Związków Komunalnych na przyszłość.

Po wyjaśnieniu celu konferencji przez Pana Wojewodę i treściwym referacie Pana Kuratora Pytlakowskiego, w którym Pan Kurator w cyfrach przedstawił obecny stan szkolnictwa na terenie Województwa, wywiązała się obszerna dyskusja, w której uczestniczyła większość obecnych.

W wyniku przeprowadzonej dyskusji konferencja przyszła do następujących wniosków:

1) Należy wszelkimi sposobami dążyć do organizacji w granicach sieci szkolnej najwyższego typu szkoły powszechnej (V, VI i VII kl.).

2) Zainteresować Pow. Związki Komunalne budową szkół powszechnych, gdyż gminy są finansowo za słabe, ażeby same mogły podołać ustawowemu obowiązkowi budowy gmachów szkolnych.

3) Zainicjować akcję propagandową potrzeby organizacji szkoły powszechnej wyższego typu przez wydanie specjalnego propagandowego numeru Dziennika Urzędowego Województwa Lubelskiego.

4) Dążyć do zlikwidowania w gimnazjach najniższych trzech klas, które powinny być zastąpione trzema najwyższemi klasami szkoły powszechnej wyższego typu, oraz do całkowitego stopniowego likwidowania gimnazjów tam, gdzie warunki lokalne nie przemawiają za ich utrzymaniem.

5) Dla ustalenia postulatów w zakresie szkolnictwa zawodowego, dokształcania zawodo-

wego wyłoniono ściślejszy Komitet z prawem kooptacji znawców tych spraw ze sfer przemysłowych, kupieckich, rzemieślniczych, organizacji rolniczych, oraz szkolnictwa zawodowego, który w ciągu 3-miesięcy ma przedstawić szczegółowo opracowane materjały dla przyszłej konferencji w celu ustalenia sieci i sposobów organizacji szkół zawodowych.

Dyskusja wykazała wielkie zainteresowanie omawianemi sprawami i ich aktualność.

C.

OGŁOSZENIA:

Obwieszczenie.

Akt № 559/924.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 14 kwietnia 1927 roku o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, odbędzie się w drodze działów, sprzedaż majątku, położonego na wsi Kobylany, gminy Kornica powiatu Konstantynowskiego pozostałego po zmarłym Janie Gereszu, składającego się 3/4 części osady włościańskiej, zapisanej do tabeli likwidacyjnej pod № 4, przestrzeni 21 mórg 275 prętów różnej ziemi i lasu z zabudowaniami drewnianymi krytemi słomą domem mieszkalnym i chlewami, oraz innemi przynależnościami w opisie szczegółowo wymienionymi.

Nieruchomość ta hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się i długami nie obciążona.

Licytacja na podstawie opisu, dokonanego 22 października 1924 roku, rozpocznie się od sumy pięć tysięcy pięćset (5500) złotych, przyczem zgodnie z art. 1182 u. p. cyw. majątek może być sprzedany i poniżej oszacowania.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację kaucję (wadjum) w kwocie pięciuset pięćdziesięciu złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała Podlaska, dn. 24 grudnia 1926 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Obwieszczenie.

Akt № 559/924.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 14-ym kwietnia 1927 roku o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, odbędzie się w drodze działów sprzedaż majątku, położonego na wsi Kobylany, gminy Kornica pow. Konstantynowskiego, pozostałego po zmarłym Janie Gereszu, składającego się z połowy osady włościańskiej zapisanej do tabeli likwidacyjnej pod Nr. 7, o ogólnej przestrzeni 8 morgów 128 i pół prętów różnej ziemi i lasu z zabudowaniami drewnianemi, stodołą, chlewem oborą i innymi przynależnościami, szczegółowo wymienionymi w opisie, lecz bez zasiewów.

Nieruchomość hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się i długami nie obciążona.

Licytacja, na podstawie opisu, dokonanego dnia 22 października 1924 r., rozpocznie się od sumy dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt (2850) złotych z tym, że na mocy art. 1182 u. p. cyw. nieruchomość może być sprzedana i po niżej oszacowania.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację, kaucję (wadjum) w kwocie dwustu osiemdziesięciu pięciu (285) złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej Podlaskiej w godzinach urzędowych.

m. Biała Podlaska, dnia 24 grudnia 1926 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Obwieszczenie.

L. 537/26.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 4 kwietnia 1927 roku o godz. 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, na zaspokojenie należności wdowy Krystyny Kratiukowej, odbędzie się sprzedaż publiczna osady włościańskiej, położonej we wsi Połoski litera A. gminy Piszczac, powiatu Bialskiego, zapisanej do tabeli likwidacyjnej pod Nr. 1, należącej do nieobecnego w kraju Dymitra Tałana, składającej się z 20 morgów 85 prętów różnej ziemi bez zabudowań z prawami na ogólne wiejskie pastwisko i inne ogólne ziemie z lasem.

Nieruchomość ta hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się.

Licytacja powyższej nieruchomości, na podstawie opisu, dokonanego 29 listopada 1926 roku, rozpocznie się od sumy dwa tysiące pięćset (2500) złotych.

Życzący sobie przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację wadjum (kaucję) w kwocie dwustu pięćdziesięciu (250) złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i inne dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej-Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała Podlaska, dn. 23 grudnia 1926 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Obwieszczenie.

Akt Nr. 754/25.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście niniejszym obwieszcza, że w dniu 4 kwietnia 1927 roku o godzinie 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej na zaspokojenie wierzyciela hipotecznego Jana Sołtana odbędzie się sprzedaż publiczna nieruchomości hipotecznej pod nazwą folwark Michałów C., położony w gminie Sarnaki, powiatu Konstantynowskiego, należący do Jana Mazurka, składającego się z 27 morgów 150 prętów w tym około 24 morgów 250 prętów ziemi ornej w jednym miejscu i około 2 mórg 200 prętów oddzielnej działki młodego lasu sosnowego, zabudowaniami drewnianemi krytemi słomą, małym domem mieszkalnym z chlewkiem pod jednym dachem i stodołą.

Nieruchomość ta ma wieczystą księgę hipoteczną przechowywaną w Wydziale Hipotecznym przy Siedleckim Sądzie Okręgowym i znajduje się w dzierżawie u Aleksandra Machnika na okres sześcioletni, to jest do 2-go czerwca 1932 roku na warunkach szczegółowo w opisie wymienionych. Obciążona jest długiem hipotecznym w kwocie 1000 złotych z proc. i kosztami, oraz kaucję dzierżawną 1500 złotych.

Licytacja powyższej nieruchomości na podstawie opisu, dokonanego w dniu 23 listopada 1926 roku i uzupełnienia z dnia 10 Grudnia 1926 roku, rozpocznie się od sumy trzech tysięcy (3000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemi licytację kaucję (wadjum) w kwocie trzystu (300) złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej Podlaskiej w godzinach urzędowych.

m. Biała Podlaska, dn. 20 Grudnia 1926 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Ogłoszenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133—1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Szyi Erlicha, zam. w Zamościu sumy 1697 złotych 52 gr. z proc. i kosztami, dnia 2-go kwietnia 1927 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Józefa Zderkiewicza.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Stary Zamość, tejże gminy, pow. Zamojskiego wojew. Lubelskiego, składa się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod Nr. 12, o przestrzeni 7 morgów 68 i pół pr. ziemi ornej i łąki, w tem łąki około 1 morgi, z prawami do serwitutu leśnego i ogólnego pastwiska wsi Stary Zamość, oraz zabudowań i położona jest w jednej działce.

Na osadzie tej znajdują się następujące zabudowania drewniane, kryte słomą, w stanie dobrym: dom, stodoła, obora ze stajnią i chlewy.

Osada ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, ma urządzoną księgę hipoteczną, znajdującą się w Wydziale Hipotecznym w Zamościu, oznaczoną № 2, obciążona jest podatkami i długami na sumę 3530 złotych 74 gr. z proc. i 2.540,000 marek polskich i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według opisu, dokonanego przez czyniącego Komornika.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 5000 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości 1/10 części sumy szacunkowej.

Akta dotyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Komornika w Zamościu w dniach przyjęć (poniedziałki, a w dniu sprzedaży na miejscu licytacji.

Zamość, dnia 30 grudnia 1926 roku.

Komornik Sądowy WIKTOR KLAUDE.

Ogłoszenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133—1149 U. P. C. niniejszem ogłasza że dla wyegzekwowania na rzecz Pawła Jacha, zamieszkałego w Zwiartowie sumy 2571 zł. 05 gr. dnia 2 kwietnia 1927 roku, o godzinie 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu, odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomości Michała Jacha.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Zwiartowie gminy Krynice. pow. Tomaszowskiego, Wojew. Lubelskiego, składa się z osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod № 14/11, o przestrzeni 7 morgów 97 prętów ziemi ornej, łąki i lasu i położona jest w 13 działkach.

Na osadzie tej znajduje się dom mieszkalny, drewniany z komorą, kryty słomą.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą, oraz spłatą, płatną po śmierci dożywotniczki Rozalji Jach w sumie 642 zł. 76 gr. podatkami na sumę 4 zł. 57 gr., i dożywotniem użytkowaniem na rzecz tejże Rozalji Jach w 1/9 części.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 6000 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości 1/10 części sumy szacunkowej.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Komornika w Zamościu w dniach przyjęć (poniedziałki), a w dniu sprzedaży na miejscu licytacji.

Zamość, dnia 29 grudnia 1926 r.

Komornik Sądowy WIKTOR KLAUDE.

Obwieszczenie.

№ 134.

Wydział hipoteczny w Hrubieszowie obwieszcza iż otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych: 1) Marjannie Panasiewiczowej, właścicielce nieruchomości w m. Hrubieszowie, na Podgórzu, pod polic. № 469 i 15 mórg gruntu w tem mieście, uregulowanym pod hip. № 358 i 2) Protopresbiterze Wiktorze-Onufrym-Eljaszu Kozłowskim, używającym zwykle jedno imię „Wiktor", wierzycielu sumy rub. 2000 z % i kaucją rub. 200, zabezpieczonych na nieruchomości w m. Hrubieszowie pod hip. Nr. 431.

Termin zamknięcia postępowań spadkowych i regulacji powyższych spadków wyznaczony został na dzień 28 kwietnia 1927 r., w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje do tych spadków w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie, pod skutkami prekluzji.

Ogłoszenie.

Wydział Powiatowy Sejmiku w Krasnymstawie zamierza zaopatrzyć się w łamacz kamienia twardego ruchomy względnie stały i wydajności 2 — 3 węględnie 2—5 m.³ tłucznia na godzinę z siłą napędną (lokomobilą lub silnikiem spalinowym) i sortownikiem.

Oferty uprasza się nadsyłać do dn. 1-go lutego 1927 r. pod adresem Wydziału Powiatowego w Krasnymstawie.

Oferty nieuwzględnione pozostaną bez odpowiedzi.

Starosta Bialski ogłasza:

Radomiński Stanisław zgubił dowód osobisty z dnia 8/VII 1924 r. Nr. 417974, który unieważnia się.

Starosta Biłgorajski ogłasza:

Unieważnia się książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Zamościu na imię Grinberga Jana rocz. 1894 syna Jana, który to dokument został skradziony.

Starosta Chełmski ogłasza:

Po raz trzeci:

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędniczą Ireny Pełczanki nauczycielki Seminarjum Nauczycielskiego męskiego w Chełmie wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Po raz drugi:

Gugałka Józef syn Jakóba zam. w kol. Życzyn zagubił książeczkę wojskową roczn. 1892 wydaną przez P. K. U. Puławy.

Młodzianowska Halina zam. we wsi Jaźwiny, gm. Osieck zagubiła legitymację służbową wydaną przez M. W. R. i O. P. w 1921 r.

Salomon Józef zam. we wsi Sobienie-Jeziory, gm. Warszawice zagubił książeczkę wojskową inwalidzką wydaną przez P. K. U. w Puławach.

Starosta Janowski ogłasza:

Po raz drugi:

Grinbaum Szulim-Szyja zam. w Irenie, gm. Zaklików zagubił poświadczenie wydane przez Komisję Poborową w Janowie z dn. 31 maja 1926 r.

Po raz trzeci:

Zagubioną kartę powołania rocznik 1899 wydaną na nazwisko Ksawerego Madeja przez P. K. U. w Biłgoraju unieważniam.

Dzięsław Józef zam. we wsi Moniaki gm. Urzędów zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Biłgoraju.

Starosta Konstantynowski ogłasza:

Szewczuk Wiktor zam. we wsi Buczyce Stare, gm. Pawłów zagubił portmonetkę skórzaną, w której znajdowało się 14 złotych i poświadczenie wydane przez Komisję Poborową w Janowie-Podlaskim w dn 14/VI 1926 r. za Nr. 545.

Po raz drugi: Izdebski Bolesław syn Aleksandra i Franciszki rocznik 1899 mieszkaniec wsi Buzka, gm. Sarnaki zagubił książeczkę wojskową i kartę mobilizacyjną wydaną przez P. K. U. w Siedlcach L. 652/1899.

Starosta Krasnostawski ogłasza:

Po raz drugi:

Fornal Andrzej syn Ignacego r. 1887 zam. w Olchowcu gm. Żółkiewka zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Zamościu.

Maj Karol roczn. 1902 zam. w Krasnymstawie zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Lublinie.

po raz trzeci: Kulisz Adam w Oleśnikach gm. Fajsławice zagubił książeczkę wojskową.

Starosta Lubartowski ogłasza:

Zarzyckiemu Stanisławowi zam. w Baranówce, gm. Łucka skradziono 13.X 1925 r. w Lubartowie książeczkę wojskową, kartę mobilizacyjnę i tymczasowy dowód osobisty № 737/20 r. wydany przez Urząd Gminy Łucka.

Starosta Lubelski ogłasza:

Bielińskiemu Albinowi skradziono legitymację urzędniczą wydaną przez Izbę Skarbową w Lublinie dn. 19 lipca 1924 r. za Nr. 25 oraz zezwolenie na prawo posiadania broni wydane przez Starostwo Lubelskie Nr. Serji 218709.

Zostało zagubione pozwolenie na broń Nr. 179818 i karta łowiecka Nr. 071750 na imię Stanisława Stelińskiego, które to unieważnia się.

Węgorski Leon z Jaszczowa zagubił rewolwer buldog Lit. D. 6 strzałowy.

Wieliński Antoni z gm. Bełżyce zagubił browning cal. 7 65 Nr. 121732.

Ze sprzedaży znaczka dnia 28 października 1926 r. na rzecz T-wa Szlomej Emunej w Lublinie osiągnięto zysku 178 zł. 81 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dniu 15 września 1926 r. na rzecz T-wa Matan Basajser w Lublinie osiągnięto zysku 93 zł. 39 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka dnia 22 września 1926 r. na rzecz T-wa Hachnosas Kało w Lublinie osiągnięto zysku 152 zł. 29 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 24 października 1926 r. na rzecz T-wa Patronatu Więziennego w Lublinie osiągnięto zysku 230 zł. 68 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka dnia 20 października 1926 r. na rzecz T-wa „Pas Loorchim" osiągnięto zysku 114 zł. 45 gr. Zarząd.

Ze zbiórki urządzonej w dniu 3 listopada 1925 roku na rzecz Zakładu Wychowawczego Sierot Wojennych osiągnięto czystego zysku 379 zł. 18 gr.

Kierowniczka Zakładu.

Starosta Łukowski ogłasza:

Po raz drugi:

Goldman Abram Chaim zam. w Krzywdzie, pow. Łukowskiego, syn Zelka i Ryfki roczn. 1898 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Łukowie.

Swider Stanisław syn Antoniego i Florentyny, roczn. 1902 zagubił książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Zgórznicki Chaim syn Szaji i Tauby roczn. 1902 zagubił kartę zwolnienia wydaną przez P.K.U. w Łukowie № 1392/02.

Starosta Radzyński ogłasza:

Grynberg Matys zam. w Międzyrzecu zagubił kartę powołania z dnia 21.II 1922 r.

Jarosiński Władysław zam. Gródku, gm. Siemień zagubił tymczasowe zaświadczenie № 125 z dnia 5.III 1921 r.

Piotr Kaliszuk, zamieszkały we wsi i gminie Szóstka, rocznik 1901 zgubił książeczkę wojskową L. 612 P. K. U. Łuków.

Szlafsztejn Szloma z Międzyrzeca rocznik 1901 zgubił dokument wojskowy wydany dnia 27/II 1922 r. za L. 121

Grynberg Moszko z Międzyrzeca, rocznik 1896 zgubił książeczkę wojskową L. 68 z P. K. U. Łuków.

Unieważnia się dokument wojskowy Icka Lewi rezerwisty rocznika 1896 zamieszkałego w Milanowie, wydany przez P. K. U. Biała-Podlaska.

Muszyński Piotr z Żakowoli, gm. Kąkolewica rocznik 1888 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łuków.

Rusinek Władysław z Międzyrzeca, rocznik 1901 zgubił kartę zwolnienia 71 p.p.

Miller Jankiel z Wohynia zgubił tymczasowy dowód osobisty wydany przez gminę Wohyń.

Tauber Icek, Międzyrzec, rocznik 1898 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łuków.

Kowalski Mikołaj, rocznik 1896 w Międzyrzecu zgubił książeczkę wojskową № 623.

Bielak Stanisław, rocznik 1894, Sitno, gm. Biała zgubił książeczkę wojskową № 128/8 P.K.U. Biała-Podlaska.

Kiejzman Nuta, Międzyrzec, rocznik 1896 zgubił kartę mobilizacyjną.

Juchnikowski Franciszek, rocznik 1885 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez Komisję Kontrolną w Kąkolewnicy.

Mazur Jan z Turowa rocznik 1903 zgubił tymczasowe świadectwo demobilizacyjne 34 p. p.

Lempert Szoel Berko, rocznik 1898 z Międzyrzeca zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łuków.

Chylimoniuk Józef, nauczyciel, zgubił legitymację Min. W. R. i O. P. № 18528.

Jawerbaum Chil, rocznik 1899 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Łuków z r. 1923.

Igielnik Szyja rocznik 1883 z Międzyrzeca zgubił dokument wojskowy wydany przez P.K.U. Łuków z r. 1923.

Frydman Szloma rocznik 1896 zam. w Międzyrzecu zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Biała-Podlaska Nr. 63.

Starosta Siedlecki ogłasza:

Besaraba Józef roczn. 1901 zam. we wsi Modrzew, gm. Pióry, pow. Sieleckiego zagubił trzy legitymacje: na krzyż ochotniczy, za front Litewsko-Białoruski i na krzyż pułkowy 6 p. p. Legjonów.

Halbersztadt Lejb zam. w Siedlcach ul. Sienkiewicza № 48. zagubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Siedleckie dn. 19.IV 1924 r. № 320/7204 Serja 587422.

Romanowi Antoniemu, rocznik 1899 zam. w folw. Ozorów, gm. Zeliszew, pow. Siedleckiego skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Siedlcach

Suchodolski Chaim roczn. 1896 zam. w Siedlcach ul. Warszawska № 69 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Siedlcach.

Po raz drugi: Kramarz Abram-Mordko rocznik 1888 zam. w Siedlcach ul. Kilińskiego № 33 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Siedlcach oraz tymczasowy dowód osobisty wydany przez Magistrat w Siedlcach.

Starosta Włodawski ogłasza:

Po raz trzeci:

Michalczuk Tomasz syn Daniela z Wisznic zagubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Włodawskie w 1925 r.

Starosta Zamojski ogłasza:

Miagkow Grzegorz zam. w Zamościu zagubił kartę pobytu wydaną przez Starostwo Zamojskie w roku 1922 za № 98.

Ogłoszenie.

Po raz drugi: Górskiemu Augustynowi zam. w gm. Końskowola zaginęła legitymacja nauczycielska № 1404 wydana przez Kuratorjum Szkolne Lubelskie.

Od Administracji.

Administracja uprasza P.P. Abonentów o wpłacenie zaliczki na prenumeratę Dziennika Urzędowego za I półrocze b. r. w kwocie 6 zł.

Równocześnie Administracja zawiadamia, że Dziennik Urzędowy będzie wychodzić około 15-go i 30-go każdego miesiąca.

Redakcję zakończono 13 stycznia 1927 r.

Drukarnia M. Kossakowska w Lublinie.